

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சா. ப. பத்தகம் சந்திரகை எ.] து. அ. ச. ச. வ. சித்திமாம. உ. ந. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, April 23, 1846. [Vol. VI. No. 7.]

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter.

To single subscribers by mail (including postage)—one shilling six pence a quarter.

To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.

To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.

To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a quarter.

To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.

For convenience of payment in places where no Agent is appointed, individuals uniting in companies of seven, may each receive the paper by post, for one year, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, reckoning the type at Brevier size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
MANIPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALEE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
COMBACONUM—Mr. V. S. S. COVILPILLY.
NEGAPATAM—Rev. P. BACHELOR.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

வங்காள தேசத்திற்கு நம் பிரசமகாதேவர் செய்த தீர்த்தயப்பிரகாசம்.

நாங்காம் பிரவு.

நாங்கள் எங்கள் விருப்பத்தின்படி செய்வோம். அதிலே உமக்கென்ன துக்கம்? நாங்கள் அப்படிச் செய்யாமல் நீர் எங்களை மறிப்பதேதென்று வினாவு வீர்களாகில், அதற்குத்தாம்:—ஒருவர்க்கு, மற்றொருவர் படுந் துக்கத்தைக் காணும்போது மனசிலே துக்கமு ண்டாவதில் பெயாதலால், உங்கள் வியாதலநிலைமை யைக்கண்டு நாம் துக்கிப்பதுமன்றி மனமாங்கி, அபுத் தீபூர்வமாக நீங்கள் செய்யுங் கிர்த்தியங்களைத்தவிரக் கப் பிரயாசப்படுகிறோம்.

க. உங்களுக்குள்ளே முதியோரும் பாலியரும் சிறு பிள்ளைகள் செய்யத்தக்க காரியங்களைச் செய்யக் காண்கிறோம். எப்படியென்னில், உயிரில்லாத விக்கி ாசத்துக்கு நைவேதனம் பண்ணியபோசனத்தை அது புசித்துவிட்டசேஷமென்று மனமகிழ்ச்சியோடும் புசி க்கிறார்கள். புருஷ விக்கிகாக்குக்கு ஸதீர் விக்கிகா த்தை விவாகம்பண்ணக் கொடுக்கிறார்கள். சிறுபி ள்ளைகள் செய்யும் இப்படிப்பட்ட கேலிகளை முதி யோர் பாலியர் செய்யக்கண்டால், மனசிலே துக்கமு ண்டாகமாட்டாது?

உ. புத்திமான்களுட் சிலர், புத்தியினர் கையிடுங் கிர்த்தியங்களைச் செய்கிறார்கள். எப்படியென்னில், தனியே அறையிற் புதுந்து, நிலத்தில் இடக்காலினு லே தட்டித், தலையைச்சுழற்றிக், கைகொடித்துக்,

ON HINDU IDOLATRY, &c.

INQUIRY INTO TRUTH.

[Continued from page 41.]

SECTION IV.

If you say—'we shall follow our own inclination in this matter, and cannot see why that should occasion you any distress; or what necessity there is for your making such reiterated attempts to dissuade us from so doing?' I answer—first that it is an instinctive movement of our nature to feel afflicted in beholding the wretchedness of others. Hence, when we see to what a degraded condition your own perverse and unnatural inclinations have reduced you, pity arises in us, and that pity impels us to oppose your senseless practices.

Thus, in the first place—we see old men and young among you, acting the part of mere children on a variety of occasions; as when, for instance, they place before a lifeless image food which afterwards they themselves, with high delight consume, under the conception of its being theavings of their idol! or when they go through the ceremony of marrying a male idol to a female one! Who would not be moved to compassion that beheld old men and youths together enacting such childish follies?

Secondly—We oftentimes see persons of natural intelligence and good sense, behaving as senselessly as men deranged; as for instance, one of them, being alone in a chamber, first stamps with his left foot on the floor; then rolls his head on all sides, at the same time snapping his fingers; anon, he makes long inspirations and throws out his breath with violence; next he strikes his arms with great force against his sides, and then slaps his cheeks repeatedly with his hands; then presently he twists his fingers in various strange ways, places his feet in sundry unnatural positions, and ends with odd and violent contortions of his whole body! Who would not be moved to compassion that beheld men of natural good sense and intelligence exhibiting such mad antics as these, only to be expected from persons deranged?

3rd. At other times, we find men most correct and virtuous in their general conduct and demeanour, acting the part of such as have lost their understandings by vicious indulgence in intoxicating drinks: for instance, standing up before an image which they address by the title of mother, they will utter the grossest obscenities, accompanying these with corresponding gestures the most shamefully indecent, which one would blush to practise in the presence of the most degraded of women or profligate of men! nay, they will even hire others for money, to recite before the very deity they so highly adore and in the presence of numbers of assembled men, women and children, the most abominable impurities, and to exhibit the lowest attitudes and gestures, provocative only of lust and passion in the beholders; will permit these hireling poetasters thus to outrage decency in view and hearing of their own wives and daughters, and those of their neighbours? Now, surely persons in a right state of mind and feeling would never do themselves or sanction in others proceedings so vile and unworthy. Whose compassion, then, would not be stirred within him when witnessing in men of sense and understanding the behaviour of such as are overpowered with liquor?

4th. Again, at the festival of Nanda, the swinging festival, and that of the Mahanabami, you practise as religious exercises and worship of the Great Supreme, what it seems almost incredible any called men should ever sanction; as when, having daubed your faces, hands and whole bodies with mud or red powder or even blood, you proceed to mutual scuffling and fistuffs, and other outrageous acts, leaping and jumping about as if you were frantic. Who, I ask, would be unmoved to pity when he beholds men acting in a way so derogatory to manhood, so inhuman, so brutal?

5th. You get up certain mimic representations, fixing upon individuals to personate your favorite deities, those whom you profess to reverence a thousand times more than you do your fathers, and find a wonderful amusement in making them dance before you, and in listening to the jibes and jests flung at them, the meanwhile, by sundry buffoons, who address them in your hearing with mock salutations, as this God, and that God, and the other, and so on. How is it that you never reflect and ask yourselves the question, whether these things are really acts of religion or mere entertainments and a jest? Alas! who would not be afflicted in witnessing sports and buffooneries like these introduced on professedly sacred occasions of religious celebration and divine worship?

6th. Again, under the notion of their gaining Ganga, you carry your sick and aged mothers and fathers to the river, it may be at midnight, in the month of Pausa, and dipping them in the cold stream so cause their speedy death? For the weather is then so inclement and the wind so searching, that were you to keep even people in the prime of life and in the full vigor

கொட்டாவிவிட்டு, விலாவிலே கையினாலடித்துக், கன்னமின்னடித்துக் கையினுற்றட்டி, விரலைப்பின்னிக், காலைப்புட்டிச், சரீரத்தைத் திருதுவார்கள். மதி கேடர்செய்யும் இக்கிர்த்தியங்களை விவேகசெய்யக் கண்டால், யாவருந் துக்கப்படுவார்களல்லவா?

ந. சீலவேளை விவேகமும் நன்னெறியுமுள்ள சிலர், அந்நேரத்தவர் மதுபானம்பண்ண வேற்கொண்டு விக்கிகாக்குத்து முன்னின்று அதை மாதாவென்று சொல்லி, லீலாவசனங்களை வசனித்து, லச்சையற்ற அபிரயங்களைச் செய்துவருகிறார்கள். சீலவேளை தாங்கள் வணங்குந் தேவதைக்கு முன்கூடிவந்த ஸ்திரீ புருஷர்கள் முன்னிலையில் இப்படிப்பட்ட வேறுப்பான காமலீலாவசனங்களைச் சொல்லவும் அதற்கடுத்த அபிரயங்களைப்பண்ணவும் பணங்கொடுத்துத் தாசிகளை நியமிப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட துஷ்டர் நீந்திக்கத்தக்க இக்கிர்த்தியங்களைத் தங்கள் சுய மகனவியருக்கும் புத்திரருக்கும் அயலவர்களுக்கும் முன்னேசெய்ய விடுவார்கள். புத்தியிலே தேளிந்தவர்கள் இப்படிப்பட்ட அயோக்கிய கிர்த்தியங்களைச் செய்யவும் மாட்டார்கள்: மறுபேர் செய்யவிடவும் மாட்டார்கள். ஆகையால், விவேகிகள் மதுபானஞ்செய்து வேற்கொண்டு இப்படித் தகாதவைகளைச் செய்து யாங்கண்டால், மனமாங்கித் துக்கிக்கமாட்டோமோ?

ச. இன்னும்நந்தோற்சவத்திலும் சக்காபூசையிலும் மகானபாமி உற்சவத்திலும் ஈசுரோபாசனைக்குப்பதிலாகப் புத்திமான்கள் ஒருபோதுஞ் செய்யத்தகாத பற்பல கிர்த்தியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். சேறு சுண்ணம் இரத்தம் இவைகளை முகத்திலே பூசிக்கொண்டு மதிக்கெட்டவர்கள்போல ஒருவனோடு ஒருவர் போராடி அடிபிடிப்பட்டுக் குதித்துப்பாய்கிறார்கள். பதுத்தறிவுள்ள மனிதரும் இப்படிச் செய்யக் கண்டால் துக்கப்படாதவன் யாவன்?

ரு. அன்றியும் நீங்கள் விரும்புந் தேவதைகளென்று ஸ்திரீ புருஷரைத் தேர்ந்து உங்கள் முன் நடனம்பண்ணுவிக்கும் போழ்து, மறுபேர் இன்னுன் இன்னதேய்வம் இன்னுன் இன்னதேய்வமென்று அந்நத ஆளைச் சுட்டிப் பகிடிபண்ணும் சொற்களைக்கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷமடைகிறார்கள். இதுவுமொரு தேய்வவணக்கமோ! இதை நீங்கள் சிந்தியாமலிருப்பதேது! இது பகடியெயன்றி வேறென்ன! தேய்வாநாதனை செய்யுமபோது இவ்விதமான துர்க்கிர்த்தியங்களைச் செய்யக்கண்டால், துக்கப்படாதவன் யாவன்!

சு. இன்னும் கங்காபிராப்தியினித்தம் நோயாளிகளாகிய உங்கள் பிதாமாதாக்களை மார்கழிமாதத்திலும் அத்தாத்திரிசிலே நதி யோரத்திற்கொண்டுபோய் அவர்கள் சீக்கிரம் மாணமடைவதற்கேதுவாகக் கூதி ான ஓடையிறையக்கிறார்கள். அக்காலம் மகா சிதளமும் காற்றும்மிகக் கொடிதுமாயிருப்பதினால், தீஷ்ட

புஷ்டியான ஆளோக்கியவார்களும் இரண்டு முன்று நாழிகையளவு அந்த நோயாளிகளேபோலச் சலத்திலிருந்தால் தப்புவது அருமையே! இவ்விதமான பத்தியுள்ள அபிப்பிராயத்தினால் மதிர்ந்த வயதுள்ள உங்கள் மாதாக்களையும் பாட்டமாமாையும் உங்கள் சகோதரிகளையும் புத்திரிகளையும் மற்றுமங்கள் குலஸ்திரிகளையும் மோட்சபிராப்தியினிமீத்தம் கயிற்றினாலும் முங்கிலினாலும் மாணமடைந்த அவாவர் புருஷருடன்கட்டித்தகனிக்கிறீர்களே!

இப்படித் தங்கள் பிதாமாதாக்களையும் மற்றும் ஸ்திரீகளையும் கோலசெய்துவருவதைக் காணும் போழுது இப்படிப்பட்ட பாவத்தையும் கிறிஸ்தோத்தையுஞ் செய்யாமல் விலக்குவதே உத்தமம்.

இன்னும் கங்காநதி பாவதோஷம்யாவையும் நீக்குமென்று கருதி அங்கேபோய் உதயாதி அஸ்தமனம் வரைக்கும் ஸ்திரீகள் தீராக ஸநானம்பண்ணுவருகிறார்கள். இது எவ்வளவு பாவம்! அங்கே ஸ்திரீகள் ஒரு வஸ்தாமைத்தாம் தரித்துக்கொண்டு அநேக புருஷருடன் ஸநானம்பண்ணுவது லச்சையல்லவோ! இவர்கள் தங்கள் தேகத்தைச் சுத்திசெய்துபின் அந்நதியிற் சேற்றையாளி லிங்கம்பிடித்து அதை அர்ச்சிக்கிறார்கள். வேததூரமான ஸதலங்களுக்கு ஆயிரம் பதினாயிரம் ஸ்திரீகள் தாங்கள் முன்கண்டபாத அன்னியபுருஷருடன்கூடி யாத்திரைபண்ணும்போது தூக்கித்தீயம் நடவாமலிருக்குமோ?

மேலும் வீட்டிலேவைத்துப் பிரதிஷ்டைபண்ணினால் அந்தவீட்டாருக்குச்செல்வத்தைக்கொடுத்து வணங்கிவருகளை உற்பாதத்தினின்று விடுவிக்குமென்று கருதப்படுகின்ற போன்மதவியவற்றற் செய்த விக்காகங்களைக் கள்ளத்திருட்டு உருக்கியபோழுது தாங்கள் வழிபட்ட விக்காகம் உருக்குண்டதையறிந்து வேட்கமடைந்து அவ்விடத்துப் பூசாசாரிகளாகிய பிராமணரோ அதைத் திருடினார்களென்று சாட்சியின்றித்தண்டிப்பார்களே. இப்படித் துற்றஞ்செய்தார்களென்பதற்குத் தகுந்தசாட்சி வாயாதிருக்க அவர்களாத் தண்டிப்பது மனுஷருடைய நீதிக்கும் வேதப்பிரமாணத்துக்கும் முழுவீரோதமாமே.

விக்காகாநாதனயானது மறுமையில் நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஏதுவாவது மரத்திரமோ இம்மையிலும் மீதந்தமதியினத்தையுங் கேட்டடையும் வருவிக்கும்.

லூத்தரின் சரித்திரத் தொடிக்சி.

லூத்தர் வேதாந்தவியாக்கியான போதகரானதும், ஸ்பலாத்தீன் என்பவருடன் ஐக்கியமானதும், அவருடைய பிரசங்கத்தின்வேதசாலட்சணமும், எம். அத்தியாயம்.

கருகஉம் ௨௩. ஐப்பசியி. கஅ ந்தேதி லூத்தர்வேதசாஸ்திர வியாக்கியான தத்துவப்பிரமாணம் பெற்று, “என் முழுப்பெலத்தையுங் கொண்டு சுவிசேஷத்தின் உண்மையைப் பரிபாலிப்பேனெனச் சத்தியப்பிரமாணமாய்ச் சொல்லுகிறேன்” என்பதையறுத்தமொழி கூறியபின்,

அவர் வேதாந்தபோதகராக நியமிக்கப் பட்டதினால், விசேஷமாய் வேதநுட்பங்களுைய விசாரணசெய்வதுஅவருடையகடைமையாயிருந்ததே. ஆகையால், அவ்வேதநுட்பங்களை மன உண்மையாய் பிரசங்கித்து, சுத்தாங்கமாய் போதித்து, தன் ஆயுள்பரியந்தம் படிப்பதுமன்றி, கடவுள் தனக்கருளிய வித்தியாசமர்த்தின் பிரமாணமாய், கள்ளப் போதகருடைய மாறுபாடுகளை வசனத்தினாலும், எழுத்தினாலும் ஆட்சேபித்துச் சத்தியோபதேசத்தைப் பரிபாலிக்க நியதிசெய்தார். அவர் இக்காலத்திற்குநே தமக்கன்பான பரிசுத்த வேதநூலை முழக்கூறியஅங்கீகரித்தார்.

இக்காலத்திற்குநே லூத்தர்மார்க்கானுசரித்தேற்ற உபதேசத்தைஆம்பித்தார்.

மார்க்கானுசரித் தேற்றத்தின் ஆம்பத்தில் ஸதாபிக்கப்பட்ட முலாதாப்போருள் வேதநூலின் தீடபாமான அதிகாரமே. பின்னால், இந்த முலாதாப்போருளின் வழியாய், உபதேசம், நல்லொழுக்கத்திட்டம், சபைப்பிரமாணம், சமயாசாரமுதலிய விஷயங்களு

of health and strength, for an hour and a half together in water, as you do these poor sick and infirm persons, it were little to be wondered at if death ensued. In the like spirit of superstition, alluring your aged mothers and grandmothers, your young sisters, daughters, and other female relatives, by the bait of promised heavenly bliss, to their own destruction, you fasten them with ropes and bamboos to the funeral pile (of their deceased husbands,) and then burn them to death!

Now, when we see people thus frequently guilty of the murder of their own fathers and mothers, their female relatives, and others both men and women, it is a natural impulse to endeavour to prevent, or dissuade them from, such cruelty and sin united.

Once more, you view the Ganga, or Ganges river, as washing away all the defilement of sin; and under that impression, crowds of women flock to it at an early hour in the morning and throughout the day, to bathe. But to what abominable proceedings does this practice frequently give occasion? and what can be more shameful than that females, wearing only a single garment, should mingle with numbers of men, all bathing together; and, so exposed, having rubbed and washed their limbs, should then form the obscene symbol of the *linga* from the mud of the river and worship it? What abominations may not be expected to occur, too, when on the pretence of a pilgrimage to some holy shrine, thousands of women travel to distant places, in the company of men of whom they have no knowledge whatever, and to whom they are nowise related!

Again, how often does it happen that some of those idols whose powers are much extolled, and whose introduction into a house is currently said and believed to have brought wealth to its proprietor, or to have been the cause of deliverance to those who worshipped it from many grievous calamities—how often, I say, does it happen that these are stolen by thieves and either sold as they are, or, if made of gold or other metal, melted and put to other uses? and then, when it becomes known that their idol-gods have been stolen or melted down, how very much ashamed are their devoted worshippers? and if they cannot find out the thieves, how severely do they punish the Brahmin who conducts the worship, and others retained about them? Yet thus to inflict punishment on persons who are not certainly proved guilty of a crime, is reprobated both by the common opinion of men, and the divine law as altogether unjust.

Wherefore, from all that we have said, it plainly appears that the worship of idols occasions not only misery in the next world, but is even now every way ridiculous and absurd.

A few Chapters from the Life of Luther.

[Taken chiefly from D' Aubigne's History of the Reformation.]

CHAPTER VII.

Luther made Doctor of Divinity—his friendship with Spalatini—Scriptural character of Luther's preaching.

On the 18th October, 1512, Luther was made licentiate in theology, and took the following oath:—
“I swear to defend the truth of the Gospel with all my strength.”

He was made Biblical Doctor, and was therefore specially bound to devote himself to the study of the Bible. Then it was, as he himself tells us, that he espoused his well-beloved and Holy Scriptures. He promised to preach them faithfully, to teach them in purity, to study them all his life, and to defend them so far as God should enable him, by disputation, and by writing, against false teachers.

Luther now commenced his vocation as a Reformer.

The infallible authority of the Word of God was the first and fundamental principle of the Reformation. Every reform afterwards effected in doctrine, morals, Church government, and public worship, flowed from this first principle.

The solemn engagement he had contracted, made so profound an impression on his soul, that the recollection of this vow sufficed, at a later period, to comfort him in the midst of the greatest dangers and the rudest conflicts. And when he saw all Europe agitated and disturbed by the doctrines he had proclaimed,—when the accusations of Rome, the reproaches of many pious men, and the doubts and fears of his own heart, might have caused him to falter and fall into despondency, he called to mind the oath he had taken, and remained firm, tranquil, and rejoicing. I came forward, said he, “in a critical moment, and I put myself into the Lord's hands. Let his will be done. I seek but one thing—to have his favour in all he calls me to do in his work.”

The first adversaries he attacked were those celebrated schoolmen whom he had studied so deeply. He accused them of Pelagianism, boldly opposing Aristotle and Thomas Aquinas, he undertook to hurl them from the throne whence they exercised so commanding an influence, the one over philosophy, and the other over theology.

In all his public disputations he was accustomed to repeat—“The writings of the Apostles and prophets are more certain and sublime than all the sophisms and theology of the schools.” Such language was new, but gradually people became familiarized with it; and about one year after this, he was able exultingly to write: “God works amongst us; our theology and the writings of St. Augustine make wonderful progress, and are already paramount in our University. None can hope for hearers unless he profess the scriptural theology.” Happy the university where such testimony could be given!

At the same time that Luther attacked the philosophy of Aristotle, he formed a friendship, which was most important in its influence on his after life.

There was then at the court of the Elector a person remarkable for wisdom and candour. This was George Spalatini, who had been chosen by Frederic the Wise as his secretary

ந் திருத்தம்பெறுதற்கேதுவாயிருந்தது.

இவ்வளவு பயபத்திசாதனையாய் லூத்தர்பண்ணின உடம்படிக்கை அவருடைய மனத்திற் போறுப்பாய் பதிந்ததினால், பிற்காலத்தில் அவருக்குக் கடுமோசங்களும், சகித்தற்கரிய இடர்களும் சம்பவித்த சமயங்களிலும், அவ்வுடம்படிக்கையை நீணத்தமாதிரமே அவையாவும் தோலைய, மனவமைதியும் ஆறுதலுண்டாயின. லூத்தர்பண்ணின உபதேசத்தினால் ஏரோப்பையர் அணவருக்கும் மலையுங் குழப்படியுமுண்டாயினபோது, உரோமையிலுள்ளவர்களும் வேறனேகந் தேவவழிபாடுள்ள மனிதரும் அவரை நோந்து வைதார்கள். இதின்மீத்தமாய் அவருடைய மனதில் மிதந்த கவலையும் அச்சமுஞ் சந்தேகமுமுண்டாய் அவரைத் தளம்பப்பண்ணி நம்பிக்கைத்துயாத்திலமித்த ஏதுவாயிருந்தும், தாம் செய்த தீவ்விய நியமத்தை நீணவுகாந்தபோழுது அவருக்கு மன உறுதியும், அமைதியும் களிப்பும் உண்டாயின. அச்சமயத்தில், “இதோ அபத்தகாலத்தில் இம்முயற்சியை முன்னிட்டுக் கடவுளின் காங்களில் என்னை அடைக்கலமாய் ஒப்புவிக்கிறேன். அவருடைய சித்தமே யாகக்கடவது, தீவ்வியகருமத்தில் நான்செய்யுத்தவைப்பும் அணத்திலும் தேவகாருண்ணியமொன்றே தேவையெனக் கொருகின்றேன்” என்றுரைத்தார்.

தான் மிதந்த கருத்தாயும் ஆழமாயும் வாசித்த நூல்களிலிருந்த தப்பறைகளையே லூத்தர் முதன்முதல் ஆட்சேபித்து, அந்நூலாசிரியர் வேதாந்தவிதோத போதசாதனகாரானது அவர்கள்மேற் குற்றமுரைத்து, தத்துவநூற்றிறமையில் வியப்புப்பெற்ற அரிஸ்தோதோற்றில் (Aristotle) என்பவரையும் வேதாந்தவிளக்கத்திற் சீர்த்தியடைந்த தோமா அக்குவினா (Thomas Aquinas) என்பவரையும் எதிர்த்து, அவர்கள் விற்றிருந்த கிர்த்திமேடையின்னன்று அவர்களைச்சுழற்றி விழுத்தத் தவலப்பட்டார்.

லூத்தர் சமயத்தைப் பற்றித் தருக்கம்பண்ணும் போதேல்லாம், “வித்தியாசாலகளில் மாணுக்கர் பயிலுகின்ற வேதாந்த விளக்கமுந் தந்திர நியாயங்களும் தங்கள் சத்திய உச்சிதங்களில் அப்போஸ்தலருந் தீர்க்கதரிசிகளுஞ் செய்த நூல்களுக்கு மகா தணவாயிருக்கின்றன.” என்னும் வார்த்தைகளை வாடிக்கையாய்ச் சொல்லி வருவதைச் சனங்கள் கேட்டபோழுது அவ்வார்த்தைகள் ஆரம்பத்தில் அவர்களுக்கு நூதனமாய்த் தோன்றினாலும் பின்னால் வாவர் அவற்றினுண்மையைச் சாதனைப் பிரமாணமாய்க் கிரகித்தறிந்தார்கள். அப்பால் ஒருவருஞ் சென்றபின் லூத்தர்தன்முயற்சியில் விர்த்தியடைந்ததினால் அவர் பெருமீதமாயுரைத்த வசனமாவது, “கடவுளே நமக்குள் ளாயக்கிரியைகளை நடத்துகிறார்; எங்கள் வேதாந்த நூலும் எனது வியாக்கியானங்களும் வியப்பாய் விருத்தியாகின்றதுமன்றி எங்கள் வித்தியாசாலையில் விசேடம்பெறுகின்றன. ஒருவன் சத்திய வேதாந்த சாதனை செய்தாலன்றி அவனது பிரசங்கத்தை எவனுவது ஒப்புக்கொள்ளானே” என்பதே—இவ்வித நற்சாட்சி விளங்கக்கூடிய வித்தியாசாலை பாக்கியமுள்ளதே.

அரிஸ்தோதோற்றில் என்னும் ஆசிரியருடைய கோட்பாட்டை லூத்தர் ஆட்சேபித்த காலத்தில் அவருக்குப் பின்னோருவருக்கும் உண்டான நட்பின் முலமாய்ப் பிற்காலத்தில் லூத்தருக்கு நடையளவில் விசேஷித்த நயமுண்டாயிற்று.

அத்தேயத்தின் உத்தியோக நோமாதிகாரியாகிய ஞானியென்னுங் காணப் பேருள்ள பிரட்டிக் (Frederic the Wise) என்பவர் தமக்கு எழுத்துக்காரியஸ்தனாகவும் இராசாதிகார போதகனாகவும் தமது பட்டத்துக்குரிமையுள்ள தம்முடைய மருமகனாகிய யான்

பிறட்டிக் (John Frederic) என்பவனுக்குப் போதகனாகவும் ஏற்படுத்தின யுத்தியிலும் சுத்ததனத்திலும் நன்மதிக்கப்பட்ட சாட்சி ஸ்பலாத்தின் (George Spalatin) என்பவர் தனது எசமானது கிரகத்திற்கு நே அக்காலத்தில் வாசம்பண்ணினார். இவர் இராச அரண்மனைவாசியாயிருந்தும் தன் நடை உடை பாவ வாகளில் ஆடம்பரமின்றி யோறுபுள்ளவாயிருந்தார். மேலாகச் சஞ்சிகைகளிற் செல்லப்பட்ட சீரோ பிறு எப்பவனாப்போல இவரும் சமாதானப் பெருக்கமுள்ளகாலத்திலிருப்பதற்கேயன்றிச் சந்தடிநிகழ்வுகாலத்து இருக்க உகந்தவல்ல. ஆபாணத்திற், இரத்தினம், பழிந்து முதலிய விலையுயர்ந்த வஸ்துக்கள் பழகுறுதபடிக்கு அவைகளை மிருதுவான பதார்த்தங்களுக்குள் வைத்துப் பதனம்பண்ணுவார்களே. இம்மிருதுவான பதார்த்தங்கள் தங்கள் இயல்பளவில் விசேஷம்பெறுவேனிலும் இரத்தினத்திற் அரிய வஸ்துக்களைக் காப்பதின் காரியமாய் மகா மேன்மையுள்ளவைகளாமே. சீரோபிற், ஸ்பலாத்தின் முதலான சாந்த தனரும் மேற்சொல்லப்பட்ட மிருதுப் பதார்த்தங்களுக்கொப்பாயிருக்கிறார்கள். ஸ்பலாத்தினுக்கும் லூத்தருக்கும் ஐக்கியமுண்டானதினால் உத்தியோகநே மாதிகாரியாகிய பிரட்டிக் என்பவருக்கும், மார்க்கானு சீர்திருத்தியாகிய லூத்தருக்கும் உள்ள கவ்வைகளினதும் ஸ்பலாத்தின் மூலமாய் நடத்தப்பட்டன. இவருடைய எசமான இவரை மகா அன்பாயும் இஷ்டமாயும் நடத்திப் பிரயாணச்சுவாரிபோதற் தருணங்களில், தனது இரத்தினத்தினாலேற்றித் தன்னுடன் இருத்திப்போவார்.

லூத்தருடையநெஞ்சில்விசேஷமாய் பரிபூரணப் பட்டிருந்தகாரியம் கிறிஸ்துவின்மேலுள்ள சிவவிசுவாச பத்தியோன்றே, இதற்குப்பிரமாணம்அவருடையவசனமே, அதாவது “என்னெஞ்சையாட்சிகொள்வதும், கொள்ளத் தகுந்ததுமானபோதும் கர்த்தாகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவிலுள்ள நம்பிக்கையே; அல்லும் பகலும் அடியேற்குள்ள நினவின் உதய, மதிய, அந்தங்கள் அவனே” என்பதாம்.

அவர்கல்விப்பிற்கும்பொழுதும், பிரசங்கம்பண்ணும்பொழுதும், கிறிஸ்துநாதர்மேற்கொள்ளும் விசுவாசத்தைப்பற்றிப் பேசிய ஒவ்வொரு வசனத்தையுஞ் சனங்கள் மகா வியப்போடுநோக்கேட்டார்கள். அவருடைய போதனைகளின்னு ஒளி பரந்தது. அவருடைய வாக்கின்னு அத்தாட்சிப்பிரமாணமாய்த் தோற்றிய உண்மைகளை ஏற்கன ஒப்புக்கொண்டோமில்லையே எனச் சனங்கள் மயங்கினார்கள். மேலும் லூத்தர் கூறிய வசனமாவது “நம்மைநாமே நீதிமாண்களாகுவதற்கான விருப்பம் மனத்துன்பம் யாவுக்கும்ஊற்றியிருக்கின்றது. ஆனால், கிறிஸ்துவைத்தனது ஈட்சுக்காக ஏற்கின்ற எவனும் சமாதானமும்அகத்தாய்மையும்டைவான் நமது சுபாபத்தைமாற்றி, கடவுளிடத்திருந்து உதயமாகின்ற புதுச் செனனத்தை நமக்கீந்து, நமது துர்க்குணமாகிய ஆதாமை நீர் மூலப்படுத்திப் பரிசுத்தாவியின் மூலமாய் நம்மைப் புதுநெஞ்சாக்குகின்ற விசுவாசம், தீவ்வியகிரியையாயிருத்தலின், அகத்தாய்மையவனத்தும் அவவிசுவாசத்தின் கனியே”

இக்காலத்திற்குநே, லூத்தர் பத்துக்கற்பவனகளை யோருதோடையாய்ப் பிரசங்கம்பண்ணத்துவங்கி, உவிறற்றம்பாக் நகரத்திலிருந்த பிரசங்கமேடையிலேறி, “நம்மைத்தவா வேறுதேவனையுபாசியாதிருப்பாயாக” என்னும் வசனத்தை வாசித்து, பின்பு தேவாலயத்தில் மிகுதியாய்க் கூடியிருந்த சனங்களை நோக்கி, கேளுங்கள், ஆதாமின்புத்திரர் அவனவரும் இந்நுதற்குறியவையெழித்த துறாக்களான விக்காக தோண்டாமே எனவுரைத்தார். மெய்யாகவே இந்நுதன உண்மையைக் கேட்டோர் யாவரும் திடுக்கிட்டார்கள் ஆகையால், லூத்தாதாமே யத்தை நடுக்கவேண்மோதலின் அவர் இன்னுஞ் சொன்னதாவது,

“சோருபாநாதனை இருவகைப்படும். அவையாவன புறச்சோருபாநாதனை, அகச்சோருபாநாதனை, என்பவகையே. அவற்றுள்,

“புறச்சோருபாநாதனையாவது, மாம், கல், ஊர்வன, நட்சத்திரம் முதலானவஸ்துக்களை வழிபடுவதேயாம்.

and chaplain, and private teacher of his nephew, John Frederic, heir of the electoral crown. Spalatin was a man of simple manners, in the midst of a court. He was fitted rather for peaceable than for stirring times. Such men are necessary: they are like that soft covering in which we wrap jewels and crystals to protect them from injury in transporting them from place to place. They seem of no use, and yet without them the precious gems would be broken or lost. He became the friend of Luther at the court, and the agent through whom matters of business were transacted between the Reformer and the Prince. The Elector honoured Spalatin with the closest intimacy, and on his journeys admitted him to share his carriage.

A living faith in Christ was that which especially filled Luther's heart. “Within my heart,” said he, “reigns alone, and must alone reign, faith in my Lord Jesus Christ, who alone is the beginning, the middle, and the end of the thoughts that occupy me day and night.”

His hearers listened with admiration as he spoke from the professor's chair or the pulpit, of that faith in Christ. His instruction diffused light. The people marvelled that they had not earlier acknowledged truths which appeared so evident in his mouth. “The desire to justify ourselves is the spring of all our distress of heart,” said he, “but he who receives Christ as a Saviour, has peace, and not only peace, but purity of heart. All sanctification of the heart is a fruit of faith. For faith in us is a divine work which changes us, and gives us a new birth, emanating from God himself. It kills Adam in us; and, through the Holy Spirit which it communicates, it gives us a new heart and makes us new men.”

It was at this time that Luther preached a series of discourses on the Ten Commandments. He ascended the pulpit of Wittemburg, and read these words: “Thou shalt have no other gods than Me.” Then turning to the people, who thronged the sanctuary, he said: “All the sons of Adam are idolaters, and guilty transgressors of this first commandment.” Doubtless this strange assertion startled his audience. He must justify it. The speaker continued: “There are two kinds of idolatry, the one in outward action, the other within our hearts.

“The outward, by which man worships wood, stone, reptiles, or stars.

“The inward, by which man, dreading chastisement or seeking his own pleasure, renders no outward worship to the creature, but yet in his heart loves it and trusts in it.

“But what kind of religion is this? You do not bend the knee before riches and honour, but you give them your heart, the noblest part of your nature. Alas! with your bodies you worship God, and with your spirits the creature.

“This idolatry pervades every man until he is freely recovered by the faith that is in Jesus Christ.

“And how is this recovery brought about?

“In this way: Faith in Christ strips you of all confidence in your own wisdom and righteousness, and strength; it teaches you that if Christ had not died for you, and saved you by his death, neither you nor any created power could have done so. Then you begin to despise all these things which you see to be unavailing.

“Nothing remains, but Jesus—Jesus only; Jesus, abundantly sufficient for your soul. Hoping nothing from all created things you have no dependence save on Christ, from whom you look for all, and whom you love above all.

“But Jesus is the one sole and true God. When you have him for your God, you have no other gods.”

Thus Luther pointed out how the soul is brought to God, its sovereign good, by the Gospel;—agreeable to that declaration of Christ: “I am the way; no man cometh unto the Father but by me.”

Luther then turned his discourse against the superstitions which filled Christendom: signs and mysterious omens, observances of particular days and months, familiar demons, phantoms, influences of the stars, incantations, metamorphoses, patronage of saints, &c. &c. He attacked them all, one after the other and with a strong arm cast down these false gods.

But it was especially before the students of the university, who were enlightened and eager for instruction, that Luther spread out the treasures of the Word of God. “He so explained the Scriptures,” says his illustrious friend Melancthon, “that in the judgment of all pious and enlightened men, it was as if a new light had arisen on the doctrine after a long and dark night. He pointed out the difference between the Law and the Gospel. He refuted that error, then predominant in the Church and Schools, that men by their own works, obtain remission of sins, and are made righteous before God by an eternal discipline. He thus brought back the hearts of men to the Son of God.”

The firmness with which Luther appealed to and rested on the Gospel, gave great authority to his teaching. But other circumstances added yet further to his power. His actions corresponded with his words. His discourses were not merely the fruit of his lips. They came from the heart and were practised in his daily walk.

Sir John Eardley Wilmot, on being appointed Chief Justice, said to one of his sons, a youth about seventeen years of age, “Now my son, I will tell you a secret worth knowing and remembering. The elevation I have met with in life, particularly, the last instance of it, has not been owing to any superior merits or abilities, but to my not having set up myself above others, and to an uniform endeavour to pass through life, void of offence towards God and man.”

“அகச்சோருபாநாதனையாவது, மனிதன், தண்டனைக்குப்பயந்தாவது, தன் சொய இஷ்டத்தின் வழியே சாய்ந்தாவது, யாதோரு சிஷ்டியை வேளியாய்வழிபடாமல், மனதில் நேசித்து நம்புவதேயாம், ஐசுபரியம், கனம் என்பவைகளுக்குத் தேவபாவனைசெய்து, நங்கள் முற்றத்தாப்படியாதிருந்தும், உங்கள் சுபாபத்தின் சீரோஷ்டபததியாகிய நெஞ்சையோ வேனில் அவைகளுக்குக் கொடுக்கிறீர்களே, இது எவ்வித சமயம். ஐயோ! கடவுளை உங்கள் சடத்தினாலும், சிஷ்டியையோ உங்கள்நெஞ்சினாலும் வழிபடுகிறீர்களே.

“கிறிஸ்து யேசுவின்மேற்கொள்ளும் விசுவாசத்தினால் ஒருவன் சொஸ்தமாநுந்தன்னலும், இச்சோருபாநாதனை யேவர்களிலுந் தோத்தியிருக்கின்றது.

“இச்சோஸாதம், உண்டாம்வகை யேத்தன்மையோவேனில்,

“கிறிஸ்துவின்மேல் நம்புவதினால் உனது சொய யுத்தி, நீதி, பலங்களில்லைத்த உறுதியிழவதுமன்றி, கிறிஸ்துநாதர் உனக்காகமரித்துத் தன் மாணத்தினால் உன்னை இரட்சியாதுவிடில், நீயாவது, மற்றெரு தச் சிஷ்டியாவது, ஈட்சிப்பின் வழியை உண்டாக்கக் கூடாதேயென நீயருட்சியடைவாய்.

உனது ஆத்மாட்சிப்பை உண்பெண்ணப் போதய தகைமையுள்ளயேசுயோருவாயன்றிப் பின் எவராலும் முடியாது. யாதோரு சிஷ்டியையாய் நம்புதற்கு இடமில்லாததினால், யாவருக்கும் யாவருக்கும் மேலானவரும் சர்வ நவின்காணருமாகிய அவரையே நீநம்ப ஏதுஉண்டாதுமே.

“ஆனால், கிறிஸ்துஒருவரே உன் சத்தியகடவுள், நீயவரை வழிபடில், வேறுதேவனில்லையே.

“நானே, வழி, என்னுலன்றி எவனும் பிதாவிடம் வருவதில்லை” எனக் கிறிஸ்துநாதருநாத்த வசனத்துக்கிசைய, ஆத்மம் தனது உத்தம நன்மையாகிய கடவுளிடத்து, சவிசேஷவழியாய்ச் சேர்வேண்டிய தன்மையைககுறித்துப் பேசியபின்,

கிறிஸ்தவர்களுக்கள்ளே நடப்படியாவந்த, பாமாகசியமான சதுனசாதனைகள், தின்விசேஷம், மாசவிசேஷம், இஷ்டதேவதைகள், சன்னதம், ஆவேசம், நட்சத்திரபலன், மந்திரம், மறுபிறவி, மகா தமாக்களுடைய ஆதாவுமுதலிய அவப்பத்திக்கானதுகுகளை யோவ்வோன்றாய் எதிர்ந்து நீயாயத்தின்வலியுயர்த்தினால் விழுத்திரர்,

ஆனால் விசேஷமாய் அவர், மனத்தெளிவும் அறிவில்தகமுழள்ள மாணக்கருக்குப் பள்ளிக்கூடத்திற்குநே தேய்வவசனப் போக்கிஷங்களைத் திறந்துகாட்டினார். இதைப்பற்றி இவருடைய நண்பராகிய மலங்கதான் என்பவரிடச்சொன்னதாவது, “லூத்தர் வேதவியாக்கியானஞ்செய்தவிபாம் மகாபிரத்தியட்சமாயிருந்ததினால், தெளிந்தபுத்தியுஞ் சுத்தபத்தியுமுள்ள அனேகர், இவ்வளவுகாலமாய் அந்தகாரப்படலஞ் சூழ்ந்த உபதேசத்தில் இப்பொழுதே புதியுதயமாற்றிப் போலுமே யென்றெண்ணினார்கள். அவர் நீயாயப்பிரமாணத்திற்கும் சவிசேஷத்திற்குமுள்ள விகற்பத்தைத் தெளிவாய்க்காட்டி, மனிதர் தங்கள் கிரியைகளின்றி பாவமன்னிப்பைப்பெற்றுப் புறம்பான சிட்சையினால் கடவுளது சன்னிதானத்தில் நீதிமாண்களாகிறீர்களேனச் சபையிலும்வித்தியா சாலகளிலும் மேம்பாடாய் எண்ணப்பட்ட தப்பித போதத்தை நீராநித்து இவ்வண்ணமாய்த் தீரும்பவும் மனிதருடைய நெஞ்சத்தைத் தேய்வ மைந்தனிடஞ் சேர்த்தார்.

லூத்தர் தனது உபதேசங்களுக்குச் சவிசேஷத்தையே சாட்சிப்பிரமாணமாயுமதாரமாயுந் கொண்டதினால், அவைகள் மகா அதிகாழமடையவைகளாயிருந்தன. அன்றியும் அவைகள் மேன்மேலும் ஸ்திரவிர்த்தியாதற்கு உதவியாயிருந்த வேறு காரணங்களுமுண்டு. அவையாவன, அவருடைய வாக்கும் நடைபும் மாறுபாடின்றிப் போருத்தமாயிருந்தன. அவருடைய பிரசங்கங்கள் வாக்குவிர்த்தியாய் மாதீராமல்ல மனதின்னு பிறந்து தீழும் நடையிற் சாதனை செய்யப்பட்டன.

சிறீ: யான்எட்டிலிஉவல்லமோற் என்பவர்முதலாம் நீதியதிபதியாக நீசமிக்கப்பட்டபோது தனதுபதினே முவயசுத்துமார்க்களிலோருவனைக்கூப்பிட்டுச்சொன்னதென்னெனவேனில்” என்கமனே, நீயிற்கு முறவாதிருக்கத்தகுதியான இரகசியமொன்றை உனக்குவேளிவிடுகின்றேன். நான்விலகத்திலேயுயர்ந்த உத்தியோகத்தைப் பிரதானமாய் முதன்நீதியதிபதியென்ற தத்துவத்தைப்பெறுவந்ததற்குக்காரணமென்னிற் கண்டபெறுபெற்றினால் அல்லது சாமர்த்தியத்தினாலல்ல. நான்முறபெறப் போவலிற்ப்புக் கொண்டு நடவாமல், கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் யாதோரு இடமுதலாவருத்துவியாதிருக்கத் தேண்டித்தாலன்றி மற்றுமபடியல்ல வேன்றிற்குநுகொள்ளேன்றார்.

குறிப்புவினைத் திவங்குறியல்.

[The nature and use of symbolic verbs.]

கருடன் செல்லும் கணத்தை யீயும் புல்லுமது போல அறிவினவரையேனுங் கற்றோர்தம் வல்லபங் காட்டுமிக்கமுகச்சங்கத்துப் புன்மையைக் காட்டு வான்முயன்றோன். குறிப்புவினைக் கூறுபாடுகளை விளக்கும்படி வினையினதிலக்கணத்தையுந் தெரிவின வினையினதிலக்கணத்தையுந் சுருக்கமாக முன்னு ணர்த்துவதவசியமென்றும் உத்தமமென்றும் கண் டமையினவற்றை முறையே முற்பேசுவேன்.

கவது. வினையின் திலக்கணம்.—தமிழ்ச்சொற்க ள் நான்தவகை. அவற்றுள் ஒன்று வினைச்சொல். வினையென்பதன் முதலர்த்தஞ் செயலென்னப்படு ம். இது ஆகுபெயர்மாதத்தினாய் வினைச்சொல்லு யுணர்த்திற்று. முதலர்த்தஞ் செயலென்பது நல்வி ணை தீவினை யென்பதானற்க. பெயர்ச்சொல் வே ற்றுமையுருபுகளை ஏற்றுவருவது போல வினைச்சொ ல் அவைகளை ஏற்றுவருவதில்லை. ஏற்றுவருங் கால த்தும் இதனாலாயபெயரெனவே வரும். வினைச்சொ ல் இடைநிலை முதலியவற்றையின்கையானுங் குறிப்பா டு மிறப்புந் நிகழ்வெதிர்ப்பென்னும் காலங்களுளோன் றுத்துச் சிறப்பாயேனும் பலவற்றுக்குப் பொதுவாய் னுங்காலத்தைப் புலப்படுத்தலுமுண்டு. ஆதலால் வினைச்சொல்லாவது வேற்றுமையுருபு கொள்ளாது காலத்தோடு புலப்பட்டுச் செயலுக்காட்டுஞ் சொல் லையாம். இவ்வினையாகிய காரியத்தின் கட்செயல் துடத்தின் கண் மண் யோகும் பூவிற்போருந் து மண் ம்போலிவாக்கியங்கடோறும் துணம்பெற்று நிற்கும்.

உவது. தெரிநிலை வினையினதிலக்கணம்.—முன் வினையென்றுமொழியப்பட்ட திருவகைப்படும். அவ ற்றுட்டெரிநிலை வினையென்பது செயல், செய்பவ ன், காலம், என்னு முன்றவையும், வேளிப்பபடை யானும், கருவி, நிலம்செயப்படுபொருளென்னுமுன்ற வையுங் குறிப்பானும் விளக்கி நிற்கும். (உம்.) அரி ந்தான் என்பது அரிதலாஞ் செயலாக் காட்டுதலா னும் இறந்த கால இடைநிலைத் தகரா வொற்றைத் தன்னகத்தே மாட்டுதலானு முயறிவினை ஆண்டா ற் படர்க்கையிடத்து “ஆன்” விததியைத் தன் க டையிற் கூட்டுதலானுஞ் செயல் செய்பவன் கா லம் என்னு முன்றும் வேளிப்பபடைவனர்தனம். அரி தத்துக் கருவிவேண்டியதானும் அரிதர்க்கிடமேவென் டியதானும் அரிதற்குப் பொருள் வேண்டியதானும் கரு விநிலைச் செயப்படுபொருள் என்னு முன்றும் தோக்து நிற்பனவேன வுய்த்தறிந்தனம். ஆதலால் அவ்வினை க்காரணயுமொட்டி மாவினைஞன் பொதும பா கத் தோமாதனை வாறினென்றைப் பகலரிந்தானென மு டிகத்தக. நடந்தானென்பது செயப்படுபொருளோடே லாமையின் முன்னுணுட்சிலதிறைந்தும் வருதலு ண்டு. [இவற்றைப்பற்றிச் சில குறிப்பு, முற்செய்ப வனென்று கருத்தா. கருவியென்று காணம். இ வை சிறந்துறந்தருத்தா ஏவதற்கருத்தானவையு முத் த்காரணத் துணைக்காரணமெனவு ம் விவருவகைப்படும். தச்சன் கோவில்கட்டினுனெனவாரியன்றுத ற்கருத்தாவும் அசன் கோவில்கட்டினுனென வரி னேவுதற்கருத்தாவும் மண் சாந்து முதலியவற்றற் கோ வில் கட்டப்பட்டதெனவென்றும் முத்தகாரணமும் பலவ கையாயுதற்களாற் கட்டப்பட்டதெனவென்றுணைக் காரணமும். வினைச்சொல் காலங் காட்டுமென மேற் கூறியதானே ஓர் செயலிறந்ததோ நிகழ்கிறதோ மேல்வருவதோ எனக்காட்டலன்றி ஓர் காலவகை யைக் குறித்து நேற்றன்று நானையெனக்காட்டுந் தன் மைத்தன்மையெனவுணர்க.] இதேதேர்நிலைவினை தன் வினை பிறவினையெனவுஞ் செய்வினை செயப்பா டுவினையெனவும விதிவினை மறைவினையெனவும வதுக்கப்படும். இவ்வகைகளின் விரியிலக்கணங் களும் துவண்களும் இங்ஙனம்வருவது நோக்கி ந றைவேறுதாதலானும் மற்றென்று விரித்தலென்னும் துற்றமென்று சிலகாண்கள எதுவாயிருக்குமாதலானு ம் பின்னுமிதனிலக்கணங்களைச் சில வேண்டுமேண் டுமிடத்தோறும் காட்டப்படுதலானும் அவற்றை இன் னே போசுபாடுகிறேன்.

குறிப்புவினையிலக்கணம்.—இதனதிலக்கணங்க ளாத் தெரிநிலைவினையோடெப்பட்டு விளங்குவது ந லமாயிருக்கும். எழுவாய்ப்பொருட்பயனை முற்றுவதாயு முன்சொல்லிய தெரிநிலைவினையோலாது காலங் கா ன்றுகாட்டவேதாயும் வரும் வகையெனவுணர்க. இஃ து பெயர்ச்சொல்லோவென்று பார்த்தாலுய்த்துணர மீடத்துப் பெயராத்நன்மையும் போந்திலது, ஏனென ிற் ரெழிற் பெயர்க்கன்றி மற்றைப்பெயர்க்குத் தே ற்றெனக் காலமவிளக்குந் தன்மையின்றென்ற விதிக்க ப்பட்டமையானும் இதன்மீடத்தே தேற்றெனக் கா லமவிளங்குந் தன்மையுளதெனக்குறிப்பினுன் மதிக்க ப்பட்டமையானும் இதன்மேன் மனங்கொண்டலா று, தெரிநிலை வினையுடிகள் செய்யென்னும் பொது வாய்ப் பாடுபற்றியல்லது விகற்பவகையாய்க் கூறின,

நட,வா,மடி, சீ, வீடு, கூ, வே, வை, நெடு, போ, வெள, உரிஞ், உண், போருந், தீரும், தீன், தேய், பார், செ ல், வல், வாழ், கேள், அஃது என்னுமிருபத்துமுன் றுணவ்வவ்விற்த் கேற்றபடியாய்ச்சிறப்புமாய்பா டுகள்பற்றிவரும். ஆயின்துவோ அவ்வாய்பாடுபற்றி யடிபெறல்லவே.* இதன்பகுதி ஏவல்கொள்ளப்படு ந்தன்மைத்து. இதனகத்தோவத்தன்மை நண் ணுவதில்லை. முன்னுணர்த்தியபடி கருத்தன் கால ன் செயலென்னு முன்றும் வேளிப்பபடவோர்ந்தோம். இதனகத்தோ கருத்தன் ஒன்றே வேளிகாண மற் றாண்மறைபுணைத் தேர்ந்தோம். அதன் கண்ணே க ருவி நிலைச் செயப்படுபொருளென்னு முன்றும் தோ க்த்துநிற்கக் கண்டோம். இதன் கண்ணுமவ்வாற்ற னங்க் நடக்கக்கொண்டோம். அதன்சாரிற் செய்பவன்மு தலாறனுட் சிலதன்றின. இதன்சாரிலுஞ் சிலவவ்வீ யல்போன்றின. அதன்மீடத்து வினைகள் செய்பவனோ டு செயலாகச் சமர்ப்பட்டுத்தி அப்பாற் கட்டுஞ் செ ல்லாதுநின்றலுஞ் சிறந்த பித்தியங்களுடோடே மி டைநிலைகளுடோடேனுங் கிடந்து செல்லாநின்றலுமா ய் பெற்றிப்பெற்றன. இதலால் அவ்வினைகள், தன்வி ணை பிறவினையென விருவாற்றப்போதலுண்டு. இத ன்மீடத்தோ தன்வினைத் தன்மையையுதன்றி மற்றைய தாதலின்றி. அதன்மீடத்துக் கருத்தா புடைபெயர்ந்து தோழிலை யெழில்பெற நாட்டலானும் பிறவொன்று புடைபெயர்ந்துதோழிலைத்தன்மீடத்தடைவிக்கக் க ருத்தாதனைதன் சிறந்த சில பித்தியங்களுளோன் றுக்காட்டலானுஞ் செய்வினை செயப்பாட்டுவினை யென விருபதப்படுபெற்றி பெற்றன. இதன்மீடத்தோ செய்வினையென்றையன்றி மற்றையதுபுல்லாது. அ தன்மேல்வினை முதலோடு புடைபெயரும் வினையங் வினை முதலோடுதன்பாட்டைக் கோடலானும் அவ் வுடன்பாட்டின் யெதிர்த்துத்தவிலலானும் விதிவினை மறைவினை யெனவும் பதுக்கப்படும். இதன்மேலு ம்ப்பதப்படுக. அதன்புடையே அன், ஆன் என்ப ன உயர்தினை ஆன்பாற்படர்க்கையைக் காட்டும். வந்தனன், வந்தான் என்பனபோல்வ. இதன்புடை யும் அப்படியே துழையன், துழையன் என்பனபோ ல்வ. அது பென்பாற்படர்க்கையைக் காட்டுமபடி அன், ஆன் என்பவைகளை வேண்டுகிறதும். நடந்த னன், நடந்தான் என்பனபோல்வ, இதுவும் வேற்று நிலது. துழையன், துழையன் என்பனபோல்வ. அது பலப்பாற்படர்க்கையை விளக்கும்படிக்கு, அர், ஆர், ப, மார், என்பவைகளைக் கூறுகிறதும். நடந்தான், நடந்தார், நடப்ப, நடமா என்பனபோல்வ. இதன் மீடத்தே அர், ஆர், இரண்டுமென்ற யல்லவைசெல்லா. அதன்மீடத்தே அ, ஆ, என்பன பலவின்பாற்படர்க் கையாம். [இவற்றுள், ஆ, என்பது எதிர்த்தையிடத் துமாத்தியம் வரும். அ, என்பது எதிர்த்தையிடப் பா டாண்டிடத்திலும் வரும்.] நடந்தன, நடந்தில், நட வா என்பனபோல்வ, இதன்மீடத்தே அகாமாத்தியமே யன்றி, அகாமாவாது. [அகாம எதிர்த்தையிடப்பொரு ளாக் கோடுப்பதானும் இதன்மீடத்து இல்லென்னும் பகுதியே இதனை விளக்கலானும், அகாமாதனை வேன் டிலது.] துழையன், துழையிலவேன்பனபோல்வ, அதன்மீடத்தே, து, என்பது முன்றுகாலமங் காட்ட ன் காயும், து, என்பது இறந்தகாலமென்றுமே காட் டற்காயும், அஃதுவினை ஒன்றன்பாற்படர்க்கை இட த்தில் வரும். வந்தது, வருகின்றது, வருவது, போய் று என்பனபோல்வ. இதன்மீடத்தே து, து, என்னும் ாண்டுளே டுகாமம் வரும். துழையது, இற்று. தாட் டு, என்பன போல்வ. ஐ, ஆய், இ, என்னு முன்றும் ாண்டனிடத்து முன்னிலைவருமையாமெனக். நடந்த னன், நடந்தார், வருத், எனவும் வில்வினை, வில்லாய், வில்லி எனவும் வரும். குதுறுவேன்னுங் குற்றியலு காமொழிகளும் அன், என், ஏன், அவ் என்பனவுந் தன்மை ஒருமையின்கண்ணே அதன்மீடத்தடைதலு ண்டு. உண்டு, வருது, செறு, உண்பல் என்பனபோ ல்வ. இதன்மீடத்தும் அன், என், ஏன், என்பனவரும். தாரினென், தாரினென், என்பனபோல்வ, அதன்பு டையே தன்மைப்பன்மையைக் காட்டுகிறதற்கு அ ம, ஆம், ஏம், ஒம், தும், மும், ஏன், என்னு ம் பித்தியங்க்க வரும். சென்றனம், சென்றும், செ ன்றனமும், சென்றேம், சென்றோம், உண்தும், உண் டும், வந்தும், செறும், என்பனபோல்வ இதன்மீடத்தே தும், மும், தும், ஏன் என்பன நான்துத் தாமே காலங் காட்டலாலிவையெழிந்த மற்றவைகளே வரும். து ழையம், துழையம், துழையம், துழையம், துழையம், துழையம் என்பனபோல்வ இதன்மீடத்தே அம், ஆம், எ ன்பன முன்னிலையாராயுப்படுக்கும். யானு நீயு ம் ண்டனம் என்பதுபோல்வ. இதன்மீடத்தும் அப்படியே யானு நீயுந் தாரினம் என்பதுபோல்வ. இதன்மீடத்தே

* அது என்பது வினையின் இருபகுப்பினுட் டெ ரிநிலைவினையைக் காட்டற்கும் இது என்பது மற் றைவினையைக் காட்டற்குஞ் சுருக்கநோக்கி நாட் பட்டமையாயிசு.

எம், ஏம், ஒம், என்பன படர்க்கையிடத்தானா யுள ப்படுக்கும். யானுமவனுமுண்டனமென்பது போல்வ. இதன்மீடத்து மற்றையானும்தான் தாரினமென்பதுபோ ல்வ. அதன்மீடத்தேமுன்னிலைப்பன்மையை நாட்டும் படி இர், ஈர், மின், உம், ஏன்பனவரும். இதன்மீடத்தே இர், ஈர், இரண்டுமே வரும். அதன்மீடத்தே இர், ஈர் மின், என்னு முன்றும் படர்க்கையையுளப்படுத்தும். நீயும் அவனுந் நடந்தீர் என்பதுபோல்வ. இதன்மீடத் து இர், ஈர், இரண்டுமேப்படியே வரும். நீயும் அவனு ன் கூழினர், கூழினர்.

இன்னுமிவைகளுக்குண்டாய் விகற்பங்களுயும் ஒப்புமைகளுயும் கூறுதற்குத் தருணமில்லாமையி னால் இங்குவிடுக்கிறேன். தெரிநிலை வினையின்கற் றைகளானும் பிறவாற்றனும் விகற்பப்படும் வினையினது சிறந்ததன்மையை விளக்கியிருக்குமிதனை முற்காலத்திலே யுல்கீகன்கட்டும்புகழ் நாட்டியகவற் றோட்டி நல்லொளிகாட்டி மெய்நூற்றிட்டு விருப்புட னீட்டியிருந்த கவனஞான சீரோமணிகளாகிய தோல் வையிலக்கண்கடமது நீடித்த விலக்கியப்பயிற்சித் தி ப்பத்தானும் புத்திநுட்பத்தானுமோர் கருத்தாகக் குறி ப்புவினையென நேரிப்பட நாமங்கொடுத்தார்கள். ப் பற்காலத்திற்குந் பற்பல லக்கணவாசிரியர்கள் யா வருமதவையாங்கொடுத்தேய்தே கையைகொடுத்தார்கள். இக்குறிப்புவினைக்கு மிதபுகழோங்கிய பவணந்திழ னீவருடைய விதிகாட்டுகிறேன். இது பொருள், மீட ம், காலம், சீவன், துணம் தோழிலென்பவற்றடியா ற் பிறந்த செய்பவனென்றே வேளிப்பபடவிளக்கி ம்ற்றவைகளைக் குறிப்பாற்றெற்றுத் தன்மைத்து. து ழையன், அகத்தன், ஆதனாயன், கையன், கரியன், ஊணன் என்பனபோல்வ. அவன் துழையனென்று மு அன்னென்னும் பித்தியத்தாலுயர்திணையான்பா ற் செய்பவனென்பது விளங்கின்ற. மற்றையதோற் றுமாய், துழையையுடையயுறியுந்தேவனை விளங்கு தலாற் செயலுமபடியாதற்குக் காரணம்வேண்டுமதா ற் கருவியும் வினைமுதலுக்காதாம் வேண்டுதலாலி டமுந் கோற்றிற்று. செயப்படுபொருள்தன்மீடத்தின் று. தமிழ்க்கடலுமிதிநீர் நகைமையோடு அகவைக்கப் பயந்த தன்மதுணைவகத்தியமாரிஷ் நயந்த பன்னீருவி த்தியார்த்திகளிறொருவாக்கித் தோல்காப்பியங்கவையி னுதுணர்ந்தவாசிரியனார் தோல்காப்பியமுதினைக் கு ற்த்துச் சொற்றவிதியை யாக்கற்றபடி காட்டுகிறே ன். ஆறம் வேற்றுமைய யுடைமைப்பொருளினுமே மூலவெற்றுமையிடப்பொருளினுமே மோப்பினுமும் ப ண்பினுமும்ப்பகுதி காலங்குறிப்பாற்றென்றும் கச் சினன், கழலினன், இல்லத்தன், புறத்தன், போன் னன்னன், புலிபோல்வான், கரியன், செய்யன், எ னவவாதுயாயாசிரியனார் நச்சிடுக்கினியாநுதான ன்காட்டினார். இந்நூலாசிரியனார் பொருள்முதலாவநெ ற்றவற்றுட் கூறுதோழிந்தவற்றை யவாதுயாயாசிரி யனார் சிறுபான்மைவருமெனச் செப்பலாயினர். இ ன் அன்மை, இன்மை, உண்மை, என்பவற்றிற்குந் து, அல்லன், இல்லன், உள்ளன், எனக்குறிப்புவி ணைகள் துறுகலுமுண்டு. இவை பொருள்முதலாவநெ ற்றவற்றுள் மறுதலையானுமூடன்பாட்டினுமென் பிற ந்து பொருளாதியினுன்றெனவே புதும். அது, இது, உது, என்பனவும் பொருளாதியானுளோன்றைச் சு ட்டுவதினால் அவற்றுளோன்றாய்க் கணக்கப்பட்டுக் குறிப்புவினையாகவேதரும். இன்னுமிவைகட்குள்ள ப்பலவிதிகளையு மிங்ஙனங்குறுதலியின்றதல்ல. இ வ்வாறுபிங்ஙனங் கூறப்பட்ட விதிகள் வினைக்குறிப் பு முற்றிற்கேயாதும். இஃதாக்கவினைக்குறிப்பெனவு மியற்கைவினைக் குறிப்பெனவுமிருவகைப்படும். இ யற்கைவினைக் குறிப்பென்பது செயற்கையாலன் றியில்பினைன்னுமுள்ளதனை யுள்ளதனைக் குறிப் புவினைகாட்டல். ஆக்கவினைக் குறிப்பென்பதடை யிற்குற்றியதெனக் குறிப்புவினைகாட்டல். “கடவு ணல்லன்” என்பதயற்கைவினைக் குறிப்பு. “ஆத் தாதையின்” என்பதாக்கவினைக்குறிப்பு. இஃதாத் தாதை தீயனுயினெனவாக்கிக் கொடுத்து விரிக்கப் பட்டும்.

குறிப்பு வினைப்பெயரோச்ச வினையெச்சங்கள். —குறிப்புவினை, தெரிநிலைவினை, வினையெச்சம் பெயரோச்சங்கள்காரிய பித்தியங்களுட் சிலவர் றைச் சிறுபான்மை சொர்க்கவருதலுமுண்டு. பொ ருளினர் யாசகஞ்செய்தான், அமர்க்களத்த பரிகள் என்பனபோல்வ, அன்றியும் வினைக்குறிப்பு முற்றுத் தானே முற்றாக தன்னியல்பின்னும் பின்வருஞ்சொ ன்பனெனக்கிப் பொருளஞ்சுவதானவ்வேச்சங்கள் பெ றப்படுக. பின்வருஞ்சொல் பெயர்ச்சொல்லென்றி பெயரோச்சமுறப்படும். உம். “வில்லினாசன்பா த விரிமலர் பழிச்சீகின்ற” இதன்மீடத்து வில்லினனா கியவாசன் (அதாவது வில்லினையுடையனாகியவாச ன் என விரிக்கப்படுதலாற்) பெயரோச்சமார் தன் மை பிறங்கின்ற.

(இதன்மீடற் கடைசிப் புறத்தில் வரும்.)

MORNING STAR.

Jaffna, 23d April, 1846.

DISCUSSION ON CASTE.

[Concluded from page 38.]

[What follows brings to a close the article on caste. We hope the successive portions have been carefully read as they have appeared. The subject is weighty and deserving of the serious consideration of all who love the cause of Christ and of human improvement, for caste is equally the enemy of both, and should not by any one be shuffled by as something in which he has no concern. That the observance of caste will eventually be abrogated, we think there can be no doubt, for causes are now in operation in native Indian Society which must work its downfall, but its existence will be more or less prolonged as the native church shall be more or less decided in the non-observance of its rules. Its influence is now felt as an incubus paralysing to an important extent the power of the Church for aggressive movements against the kingdom of Satan.]

The testimony of Native Christians to the truth and power of the Gospel is greatly, and in many respects, completely neutralized, by the position they take as civil caste Christians. They fail to accomplish one of the great ends for which they are Christians—to testify aggressively to the heathen as Christ's witnesses.

They tell us that by having caste they can go to heathen marriages and deaths, and that they can associate and have fellowship with the heathen in certain respects and to a certain extent. But on what Scriptural authority can they do this? The Word of God is the supreme directory, not their will: all the Lord God commandeth us, and that only, we are to obey and do. Does the Native Christian not know that on such occasions the heathens use many idolatrous rites and ceremonies? How then can he stand among them without destroying the tenderness of his own conscience? Can he, or does he, speak for Christ there? Will not such worldly conformity gag his mouth, and prevent him from speaking any thing for Christ's honour or truth? We know that on certain occasions the heathens allow Native Christians to hang about the skirts of their heathen abominations. But how? Only as silent spectators—a position that destroys their character as witnesses for Christ, dishonours Christianity and its precepts, and confirms the heathens in their idolatries. Or if they say: our very presence as followers of Christ is a witness against them, and we are not altogether silent; we ask, in reply, is such conduct what the Lord has commanded His servants with reference to idolatry and its abominations? How were the Israelites even in bondage commanded to speak to the idolatrous Babylonians? "Thus shall ye say unto them, The gods that have not made the heavens and the earth, even they shall perish from the earth, and from under these heavens." It was not enough for them to say: O, we despise all these foolish gods of Babylon in our heart. They were to go and tell them that these gods were no gods, and that they would perish from under the heavens. Does the Native caste Christian perform this duty, and speak in this way to the heathens. How many civil caste Christians, after testifying to the heathens with all their heart have been again admitted to their houses? Who ever heard of a Native caste Christian being beaten on such an occasion in a heathen house?

Caste Christians in this way practically deny Christ among the heathens, and come under the threatening—"He that denieth me before men shall be denied before the angels of God." "He that taketh not his cross and followeth after me, is not worthy of me." Christians are now as much set for witnesses for God and Christ among the heathens as the Israelites were witnesses of old among the surrounding idolatrous nations, to the Being, Unity, and perfections of the one living and true God. "Ye are my witnesses, saith the Lord—I, even I, am the Lord, and beside me there is no Saviour." The caste Christians by keeping caste hold a middle place between Christians and the heathen; they are leagued with both; they in this sense partake of the cup of the Lord and the cup of devils, and are partakers of the Lord's table and of the table of devils. By thus halting between two opinions they commit two great offences—they practically deny Christ as the sole Lord of their consciences, and they place a grievous stumbling block before the heathens. The primitive Christians would not touch nor even look at any thing heathenish. The earnestness, sincerity and compassion with which they spoke to and pitied the heathens engaged in their abominations kindled their rage against the Christians. Will not the present heathens, when they witness a heartless and cold Christianity, feel and say that there is no sincerity nor truth in all that these caste Christians do and speak? I believe that it is for this want of earnestness and sincerity on the side of Christ and against every thing heathenish, that the heathens so often charge Native Christians with seeking worldly advantages and with other false and mean motives in becoming Christians.

But they may say, we follow the example of Paul who thus speaks: "Unto the Jews I became as a Jew that I might gain the Jews; to them that are under the law, as under the law that I might gain them that are under the law;—I am made all things to all men, that I might by all means save some." The cases are not at all similar. Civil caste Christians must be able to show that Paul in trying to win souls did something positively wrong. This they cannot do: so far from this, when circumcision, an ordinance of divine appointment but superseded by baptism, was made by some necessary to salvation, Paul was foremost in withstanding his brother Peter and other believing Jews, that no principle of the Gospel might be hurt. By keeping caste they do a positive evil that good may come. Paul's constant saying was, "God forbid that I should glory, save in the Cross of our Lord Jesus Christ, by whom the world is crucified unto me, and I unto the world." But these caste Christians, by glorying not in Christ and His Cross but in their civil distinctions of caste, are guilty of a fearful sin against Christ, against the whole body of Christ, against the Native Church, and against the heathen themselves. Paul allowed nothing of either Jewish or heathenish origin to enter the Christian Church or to be binding on believers; he spared no

practice or doctrine even when they did not appear to affect the cardinal doctrines of Christianity. How much more then ought the Native Christians to lay aside all dissimulation, and testify against and labour to overthrow caste which they know is purely heathenish in its origin, and, unlike circumcision, is one of the wicked doctrines and commandments of men?

Until this cloak of caste be thrown away, the Native Church in this country can never be a witnessing and aggressive church. It must continue shackled and gagged, until it takes the attitude of a church which attacks every heathenish principle, precept and practice; especially the principle of caste, which is so interwoven with all that is idolatrous and opposed to God and Christ in this land, that it cannot be destroyed without bringing the whole fabric of idolatry down at once. So long as a Hindu Christian keeps caste in any form, he wants one sure and certain mark of his being a Christian in the eyes of the heathens, and leaves the main parts of heathenism undisturbed.

Lastly, a Native Christian who keeps caste as a civil distinction could not rightly perform the office of a Gospel minister. It cramps the ministry, and hinders the free operation of all the graces of the Spirit. Among the heathen the discharge of all religious functions is mainly confined to one particular class—the Brahmins.—The Native Christians who hold caste must of necessity, be forced practically to take the same position. Though a pariah be endowed with all the graces of speech, earnestness and zeal, how can he sit with or stand above those who are his superiors in caste? How can he teach them the great things of the Gospel? How can he hand to them the bread and the wine, the symbols of the Lord's body and blood? How can he hold fellowship with the members of his congregation, go into their houses, enter into their family feelings, show kindness to their children, sympathize with them in affliction, inquire into and redress their grievances and settle their disputes? All these feelings and duties must be hindered and marred in a great measure, if caste be held strictly by them. It must eat out the very heart of brotherly love, both on the side of the minister and his people. Whom the Lord honours they dishonour by this civil caste distinction.

If they plead that they cannot get situations but will bring much poverty on themselves, if they give up their caste distinction, this is itself a wretched proof of worldliness. They thus put themselves in the same condition as those converts of Paul at Philippi over whom he mourned and wept:—"Many walk of whom I have told you often, and now tell you even weeping, that they are the enemies of the cross of Christ; whose end is destruction, whose god is their belly and whose glory is in their shame; who mind earthly things. If an acute heathen were to direct against a caste Christian those passages of Scripture, which rebuke the love of this world, such as, "Seek ye first the kingdom of God and his righteousness," "Love not the world, neither the things that are in the world," "Ye cannot serve God and mammon,"—and were to quote the examples of Moses and of Paul—how could a caste Christian reply to him? To what will this heathen attribute his keeping of caste but to these two motives—to escape the offence of the cross, and to get a public situation?

But say they, If we renounce caste, we will immediately be shut out from the public offices, be left poor and destitute, and perish of hunger and thirst. The primitive Christians did not argue thus. Which of the three thousand on the day of Pentecost pleaded that if they were to forsake Judaism, they would bring upon themselves great worldly afflictions? We know how the Lord provided for them by opening the hearts of the rich to give all that they possessed so that they had all things in common. If our Native caste brethren, like the worthies of the Old Testament, who jeopardied their lives unto death for the name of the Lord, who were sawn asunder, who were tempted, who were slain with the sword, counted all things but loss for the excellency of the knowledge of Jesus Christ, the Lord would assuredly succour them in their straits, make them a glorious church, and, like an army with banners, dreadful unto the heathens.

From all these considerations caste ought to be viewed as heathenish in its nature, and inseparable from the body of Hinduisim. And whoever may hold it, and under whatever name, it is a positive sin, and an antichristian barrier to the Gospel.

MISSIONARY JOURNAL.

[We have been obligingly favored with the following Notices of a Missionary tour among certain villages S. E. of Madura, comprised within the sphere of labours of the American Madura Mission. We should be glad to receive similar notices from other Stations.]

Left Madura March 9th, and came as far as Tiroopuvanam, where Mr. and Mrs. T. now reside.

This has become a most interesting station. Connected with it is a flourishing boarding school containing 46 boys, a girls' day-school averaging about 30 girls, with some 7 or 8 free schools, besides the schools in 6 or 7 places where a few families have renounced Heathen and Romanism, and commenced the study of the Bible and it is hoped the worship of the true God.

On Tuesday the 10th inst. I left for Sevagunga and villages at the east of it. On Wednesday examined 9 candidates for Church membership with some of whom I was much pleased; I however advised them to read the Scriptures, pray more and examine their own motives for some months longer till the Lord should send a Pastor who would be able to lead them onward and upward in their way to Heaven.

On Wednesday P. M. I left S. and rode nearly all night. Toward morning I ordered the bandy to halt that I might get a little sleep. In the morning I looked out upon the village of M. where 3 years since I spent a day when first on my way to Madura. I was then accompanied by F. A. now a native Preacher, whose wife had with her a little girl about 9 years of age. We were sitting in the shade of a large tree, waiting for our breakfast; and while waiting a large crowd of men, women, and children, collected to gaze upon the strangers. We offered them books but they would not come near. After a while, A.'s little girl took a tract and went to give it, but they retreated faster and faster until they were all actually on a full run for the Town and the little girl running after them as fast as she could. On this morning I awoke and looked upon the very spot where I rested 8 years ago, and where I have since been so often that the people have learned not to fear the books which teach them the way of life. I turned and looked upon the past with mingled emotions of sorrow and of

joy. I remembered many scenes which might interest the reader but this is not the place to record them.

I passed on some 3 miles farther to the village of P. and stopped in a small Chapel which I erected during the past year. At noon I held a meeting for the examination of candidates for Church membership followed by a lecture preparatory to the Sacrament of the Lord's Supper. Many of the people here had been waiting for this privilege some 4 and some 5 years.

Three of them were baptized nearly two years since at Sevagunga. I found them ignorant of many truths, but not more so than many in civilized countries who would esteem it scandal to be accused of ignorance. Some of them though they had waited long, I advised to study the Scriptures and pray still longer ere taking upon themselves the solemn covenant of Church membership.

On Friday morning the 14th, those who had been selected for admission to the Church, were seated in two rows, the males in one, and the females in the other, while I preached a short sermon from the Text—"This do in remembrance of me." After the sermon, the articles of faith, and the rules of the Church were read. Then twelve adults who had been accepted came forward for baptism. Those of them who were parents brought their children, 10 in number, and gave them to the Lord in the covenant of Baptism, promising to train them up in the principles of the Gospel. After service I started for V. a small village 10 miles distant from P. where are 6 members of the Church, 5 of whom were baptized at S. 3 years since. Others have been waiting from 3 to 5 years to be admitted to the rights and privileges of the Church. It may be considered by some an error to have kept them waiting so long. An error it may have been, but it probably has not wrought so much mischief to the Church as the receiving of candidates among such a people as this, without long trial of their faith and patience. On my way to V. I stopped 3 hours at Soorannu, a place celebrated for being a strong hold of Romanism. In it is one of the oldest papal Churches in the country, and one or two French priests usually reside here, to keep a careful watch over their people lest they either go over to the Goa priests, or become heretics. Notwithstanding their vigilance and their threats there are here a few names who have renounced the Beast and out lived the curses of the Priests. I examined those among our people whose character stood the fairest and who had been longest on probation and directed them to attend meeting on the following Sabbath at V.

Saturday Evening March 14th.

Arrived at V. last evening. This day has been spent in receiving visitors in such numbers that I found it impossible to converse with individuals. All seemed desirous to see or to hear some new thing, and such was the excitement that they would scarcely give me time to take my meals. While eating my dinner, a man who had acted as a Roman Catholic Catechist and who is considered as a giant in polemics was urged forward to commence the combat. I remembered him from the fact that some 5 years ago he had been directed by a priest to break my legs if I entered the place again. He had years before attempted to prove to the people that he could defy an army of heretics in a debate on the subject of purgatory. He at that time asked me to explain the passage in 1 Pet. iii. 19, where it is said "he went and preached to the spirits in prison." I promised to explain it, if he would answer me a question, to which he freely assented. I explained the verse and though he could not gainsay it he was not satisfied. I then asked my question. "Do you know the French priests and the Goa priests are at enmity?" Yes. "You say that when a man dies he goes to Purgatory; tell me where a man will go when the French priest curses him and the Goa priest blesses him; and prays for his delivery? Where will that poor man be?" He could not answer it; for people of both parties were present and an answer either way would have brought a mob around him. The people felt that the man was tongue-tied and it gave me at that time an opportunity to compare the worth of the soul as estimated by God in giving up to the agonies and death of the Cross his own dear Son, and by the priests who could deliver the soul of a man for two annas if he could not get more. A man's soul is estimated by the wealth of his friends and the appetite of the priests! The man remembered this conversation and he came now with a fainter heart than before. He however commenced the subject by presenting the propriety of praying to the saints. I refused to talk unless he would first answer me one question. He consented. I then asked—Does a man when he dies become Omnipresent? He hung his head in a thoughtful mood for a little while and feeling that an answer either way was unsafe, he smiled, bowed respectfully, and withdrew. In order to examine the candidates and afterward hold a service preparatory to the sacrament of the Lord's Supper, I was obliged to ask the crowd of people to leave for a time, but many of them were so determined to know all that was said and done that they would not go.

Monday March 16th.—Yesterday was a day of more than ordinary interest to the people in this region. Knowing that Baptism and the Sacrament of the Lord's supper were to be administered the people were greatly excited and they came from the east and west, north and south, to see what to them was a new thing under the sun.

There were 5 Christians present (residents of the place) who had been received into the Church at Sevagunga 3 years since. I preached a short discourse on the subject of the Sacraments and then read the Confession of Faith, rules of the Church and Church Covenant. The candidates who had been accepted for Church Membership then came forward and were baptised in the name of the Trinity. The first person baptised is a fine venerable old man, who has always been respected by the people around him, and had formerly exerted an extensive influence in favor of Romanism; he is 85 years of age. His wife knelt beside him and before a large concourse of people they consecrated their few remaining days to the service of the Lord Jesus.

Then followed the other candidates, making in all Twenty-two adults. After these were received, they brought forward their children for baptism, 10 in number.

I then administered to them the symbols of the broken body and shed blood of the Redeemer, and closed the meeting with singing. I am happy to add that during the whole of the services the crowd of spectators were as silent and orderly as though they themselves were Christians.

In the afternoon we held a Conference Meeting in which the Christians present were invited to express their thoughts and feelings. It was attended by many who were not Christians, and the stillness that pervaded the assembly evinced a more than ordinary feeling that it was a solemn thing to ap-

pear before the Judge of all the earth to give an account of their Stewardship.

Monday March 16th. To-day I returned to Sevagunga a place of no little promise as a vineyard of the Lord. In the evening we held a prayer meeting. There were but few present beside those who belong and who have expressed a desire to join the Church. This Church with its auxiliaries, now numbers 55. One member died during the last year, and since its organization two have been excommunicated, and 19 have left for other Churches. May those who have left and those who remain be filled with the Holy Ghost. H. C.

Amalgamation of Castes.—The amalgamation of Castes under the new Jury Ordinance, which had been hitherto some how or other particularly avoided, came into full play at Chilaw on the 1st inst. Three native gentlemen, the one a fisher, and the two others vellalas, the former and the next holding the rank of Modeliar, and the third a Mohandaram having been summoned by the Registrar of the Supreme Court, cheerfully came forward and took their oaths and seats as Assessors;—and after a few cases had been gone through the second, (who was the Vellala Modeliar) was relieved by a Chitty gentleman of high ancestry.

Colombo Observer.

The Agricultural Society and the Government.—The Agricultural Society having recommended to the Government a draft of a Bill as the basis of an Ordinance to be submitted to the Legislature for the object of making better provision for the reception and management of the Malabar coolies arriving in Ceylon from the Coromandel coast, were informed in reply that the subject would engage the anxious attention of the Government but that the suggestions of the Document recommended as a basis for Legislative action did not meet with His Excellency's approval.

The Agricultural Society and the Honorable Colonial Secretary.—The new Colonial Secretary having been offered the Presidency of the Agricultural Society, he has declined the honor, on the ground that in his official capacity it would have the effect of identifying him with a body with whom he should be in frequent communication on questions requiring the impartial consideration and decision of Government.

Remission of Punishment.—His Excellency, the Governor, has been pleased to remit, at the expiration of six months, the remainder of the sentence passed on Mr. C. E. Stewart for manslaughter.

Colonising of Nuera Ellia with Europeans.—The Agricultural Society have taken up the subject of colonizing Nuera Ellia with Europeans and propose to petition Government to encourage the project.

Loss of the Mails.—The Great Liverpool Steamer with the mails of the 9th January from Calcutta was lost off Cape Finisterre. Three passengers were drowned and a portion of the mails lost.

THE PUNJAB.—The latest intelligence from the North west is to the effect that the new Maharajah Goolab Singh was about to start for his capital of Jamoo, glad to escape from the disputes and heart burnings of the disjointed Lahore Government, and anxious to quell a rebellion in his new territories. He is to be accompanied by two British officers who are to drill his troops. Rungeor Singh who commanded at Allewall was at his own request introduced to his victor Sir Harry Smith. The Generals on meeting heartily shook hands. The Maharajah Duleb Singh is represented as a very interesting boy whom the Governor General on one occasion placed on his knee "in the most governor-like manner possible."

The celebrated Diamond "The Mountain of Light" had been shewn to the British officers. It was represented as being about the size of a small egg. Goolab Singh has become responsible for the balance due to the British, amounting one crore of Rupees. A Regency had been formed at Lahore consisting of the principal chiefs.

A portion of the disbanded Sikh army had been re-organized to be paid at the rate as in the time of Runjeet Singh and not to be increased without the consent of the British. The Governor General had on the evening of the 12th left Lahore accompanied by Sir C. Napier. The rest of the army was to move on the 18th. Of the 10,000 troops left at Lahore and of these to be stationed in the Doab, General Littler was to have supreme command.

Colombo Observer.

Dissensions among the Jews, of London.—For some time past a feeling has been growing up among the more enlightened and liberal of the English Jews that very great reform ought to be made in the ritual of the Synagogue, and that they are not bound to abide by the interpretations given by the Rabbis, but are at liberty to put their own construction on difficult passages. As a necessary consequence they repudiate the authority of the Talmud, and resolve to acknowledge no other standard of truth than the Law and the prophets. The result has been that great divisions have occurred among the Jewish congregations in the metropolis. A number of the seceders have opened a new Synagogue for themselves where they stately meet for worship.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last Overland mail, we have intelligence from England to March 7.—The Debate in Parliament on the Reform measures of Government was brought to a close on the 28th of Feb. when the house divided giving ministers a majority of 97. The intelligence from India of the victories of Moodkee and Ferozeshah, and the loss incurred in them had produced great excitement. The thanks of both houses of Parliament were unanimously voted to the officers and men engaged in these conflicts.

From FRANCE there is no news of special importance. The troops in Algeria were said to be in a most distressed condition; Abd-el-kader, with his forces, had made repeated sallies on detached portions of the French troops, and inflicted on them severe losses, while all their efforts to intercept his movements and arrest him had proved unavailing. Preparations on an immense scale were making for a new campaign.

From SPAIN, it is supposed the new ministry will not long maintain its existence, and that a new crisis is inevitable. Change seems to be the order of the day in Spain. It is said that when General Narvaez announced to the Queen his intention to resign, Her Majesty said: "If I accept your resignation where shall I find a Minister who will give me as many balls as you do?"

From GERMANY accounts are received of the existence of an extensive conspiracy against the Government among the Poles, in which many Catholic priests and Bishops are involved; but active measures had been taken by the Government for its suppression and it was supposed order would soon be restored.

From the UNITED STATES the news is of the greatest importance. Resolutions were passed in Congress on the 9th February notifying the Government of Great Britain, that after 12 months the Convention of 1827, by which a joint occupation by the two Governments of the Oregon territory was admitted, should be abrogated. At the same time it was declared that the notice was not "intended to interfere with the right and discretion of the proper authorities of the two contracting parties to renew or pursue negotiations for an amicable settlement of the controversy respecting the Oregon territory." By the correspondence between the two Governments, which has been communicated to Congress it appears that the United States had declined to submit the question to the arbitration either of a friendly sovereign or state, or of a mixed Commission of eminent jurists and civilians. This position of the question must we should think render a crisis inevitable within a 12 months,—that is to say, if an amicable settlement is not effected within this time war between the two countries can scarcely be avoided. We do not however perceive on what grounds an immediate declaration of hostilities is apprehended, as is stated in some papers; and we cannot but believe that the good sense and good feelings of both countries will before the expiration of the year operate to produce a satisfactory adjustment of this difficult question.

உதயதாமகை.

யாழ்ப்பாணம், துணைசபை (ஸ்ரீ). சித்திரை மீ ௨௩.

சாத்வேற்றுமை விலகல்.

[சாத்வேற்றுமை விலக்கலுப்பற்றி நாம் பேசுவதில் மட்டோடு சமாதானப்பெற்றமையால், இதையப்பற்றிய முந்தியபத்திகளைச் சகலருங் கவனமாய் வாசித்திருக்கிறீர்களென்று நம்புகிறோம். இதில் மிகவும் விசேஷத்தகரியாயிருப்பதால், கிறிஸ்துநாதருடைய இராச்சியப்பரிபாலனம் இவ்வுலகத்தில் அதிகநீதிமாய் ஸ்தாபப்படவும், சகலமனதரும் நன்னெறியில் வடிவமற்றேர்ச்சியடையவும் விரும்புமனவரும் இதையாழ்ந்து சிந்தையுடன் வாசிக்கவேண்டியது. ஏனென்றால் சாத்வேற்றுமை கிறிஸ்துநாதருக்கும் மனதருக்கும் நீங்குவோதேயானபடியால், இதன் தேற்றத்தைப்பற்றி நமக்கென்ன சொந்தையென்றோருவனுங் காவடமாப்ச் சொல்லாமல் அதை அழிக்கப் பிரயத்தனப்படுவோம். சாத்வேற்றுமை முற்றும் நீர்முலமாதும் என்பதைப்பற்றி நாம்ஜயங்கொள்ளத் தேவையில்லை. ஏனென்றால் அதற்கான காரணங்கள்இந்து தேசத்தில் அதிக முயற்சியாய் நடந்துவருகின்றன. அப்படியிருந்தும் இவ்வுர்ச்சபையார் எவ்வளவு காலமளவுக்குச் சாத்வேற்றுமைப்பற்றி விதித்த சட்டங்களுக்கமையத் தோழுகாதிருக்க ஆரம்பிக்கிறார்களோ அவ்வளவுகாலமளவுக்கும் அது நிலைகொண்டிருக்கும். சாத்வேற்றியாசப்பெலவோடுவென்ற சாத்வானுடைய இராச்சியத்தை அழிக்கிறதற்குத் தூண்டுநின்ற சபையார் பண்ணும முயற்சியின் சத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டு குறைக்கிற அழக்கெனப்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.]

சாத்வேற்பு தேசாசாக்கறையாமெனச் சாதித்து ஒழுகுகின்ற இவ்வுர்ச்சி கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் சாத்வணப் பிரமாணத்தார் சத்திய சுவேசேஷத்தின் பலத்தை முற்றுந் தெரிந்துப் போடுகிறார்கள். தங்களால்

லானமட்டுத் தூந்து கிறிஸ்துவைப்பற்றி அஞ்ஞான்களுக்குச் சாட்சிகொடுப்பது அவர்கள் முக்கியமான கடைமையாயிருக்கக்கொள்ள அவர்களப்படிச் செய்யாதோழுகிறார்கள்.

சாத்வேற்றியாசம் பார்ப்பதால் தங்கள் அஞ்ஞான்களுடைய விவாகச்சடங்கு சாச்சடங்களுக்குப்போய் வாலாமென்றும், சிலபலகாரியங்களைச் சிந்தித்து அஞ்ஞான்களுடைய கூடநாடிச் சகவாசம்பண்ணலாமென்றும் இவ்வுர்ச்சி கிறிஸ்தவர்கள்கொல்லுகிறதற்காதாமாக அவர்கள் வேதாகமத்திலிருந்தேதேத்து நியதிக்காட்டும்துடாச்சியென்னவோ! கடவுள் திருவாய்மலர்ந்துநின்ற வார்த்தை அவர்களுக்கு மேலானவழிகாட்டியேயல்லாமல் அவர்கள்சித்தமல்ல. கடவுளேதைச்செய்ய நமக்குக்கற்பிக்கிறோ அவைகளுக்கு நாம் கீழ்ப்படிந்தோழுக வேண்டியது. விவாகவேளையிலும் மாணவேளையிலும் அஞ்ஞான்களோ விக்ரகாகாதவனைக்கடுத்து நியமிட்டதைகவனச்செய்துவருகிறார்களென்பதை இவ்வுர்ச்சி கிறிஸ்தவர்கள் அறியாதிருக்கிறார்களா? அப்படியானால் அவர்கள் தங்கள் சீவசாட்சியின் புனிதத்தையழியாமல் அஞ்ஞான்கள் நடுவில் நீற்கக்கடியதேப்படி! ஊர்க்கிறிஸ்தவனோருவன் அவ்வேளையிலங்கொன்று கிறிஸ்துவக் காப்பேசக்கூடியவனமிருந்தமோ! அல்லது பேசுகிறோ! அவனவ்வேளையில்கலோக வாசாபாசங்கொடுத்து நிற்பதால் அது அவனுடைய வாயையடைத்துக் கிறிஸ்துவின் கனத்துக்காக அல்லது சத்தியத்துக்காக யாதோன்றைப் பேசாதிருக்கப்பண்ணாமல் லவா! சிந்திவெளகளில் அஞ்ஞான்களோ தங்கள் அஞ்ஞான அருவருப்புக்களின் சிந்திவெளமாத்நீர் பற்றிப்பிடித்துத் தூங்க ஊர்க்கிறிஸ்தவர்களுக்கிடங்கொடுக்கிறார்கள். எவ்விதமாயிடங்கொடுக்கிறார்களென்று பார்த்தால், தங்களுருவருப்புக்களைப் பேசாமல் என்ற பார்த்தும்படிக்கத்தான். அப்படியாவர்கள் அவ்வேளையிப்பேசாமல் நிற்பதால்து கிறிஸ்துநாதர்ப்சத்தைச்சார்ந்த சாட்சிக்காரர் போட்டிருக்கவேண்டிய இலட்சணத்தையுடத்து, கிறிஸ்துமாரக்கத்தையும் அந்நிலைமையி யழிப்பனகவாய்க் கனவிலைப்படுத்தி, அஞ்ஞான்கள் தங்கள் விக்ரகாகாதவனைகல்கெமென்மேலுந் தோடர்ந்தேர்ச்சியாய் நிற்கும்படி அவர்களை நிலைப்படுத்துது. அல்லவேன்று, நாம்நீர் கிறிஸ்துநாதருடைய அநுசாரிகளாக அவ்வேளையிலங்கனம் நிற்பதே நாம்நீர் அஞ்ஞான்களுக்கு விரோதமான சாட்சிக்காராயிருக்கிறோமென்பதைக் காட்டுதென்ற அவர்கள்சொன்னதுண்டானால் அது அப்படியல்லவேன்றுநாம்நீர் பூரணமாயோபவண பண்ணுகிறோம். விக்ரகாகாதவனையும் அதைச்சார்ந்த பற்பல அருவருப்புக்களையும்பற்றிக் கர்த்தாவானவர் தமதுபரிபர்த்து விதித்தநடைபிடித்து! இஸ்ரவேலோருவர்கள் அடிமைத்தனத்திலிருந்த வேளையிலும் சுருபாநாதவையப்பண்ணைவந்த பாபிலோனியருடனெவ்விதமாய்ப் பேசவேண்டுமென்ற கட்டவன அவர்களுக்குக்கடைத்ததென்ற பாரங்கள். பாமண்டலத்தையும் பூமண்டலத்தையும் சீரட்டியது தேவுக்கொள பூமியிலிருந்தும் வானத்தின்கீழிருந்தும் நீருமுலமாய்ப்போமென்று அஞ்ஞானப் பாபிலோனியருக்குகாக்கும்படி கடவுள் தமதுடியவர்களாகிய இஸ்ரவேலோனியர் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஆ! நாம்நீர் பாபிலோனியருடைய மதிக்கெட்ட தேவுக்களாசார்ப்பை எங்குமனதில் மற்றும் பகைக்கிறோமென்றவர்கள் சொன்னது போதாதாயிருந்தது. ஏனென்றால், இந்த உங்கள் தேவுக்கள் சத்திய தேவுக்களல்லவேன்றும் அவைகள் பூமியிலிருந்து நீக்காகப்பண்ணப்படுமென்றும் அவர்களிடத்திற் போய்ச்சொல்லும்படி ஆண்டவன் திருவளம்பற்றினார். காரியமியபடியிருப்பதால், ஊர்க்கிறிஸ்தவனோருவன் இக்கட்டவனக்கமைந்தோழுகி அஞ்ஞான்களப்பார்த்திவ்விதமாய்ப் பேசுகிறோ! தேசாசாட்சி சாத்வேற்றுமைவர்களிலெவ்வளவுபெயர் தங்கள் முழுமனதிலும் அஞ்ஞான்களுக்கு விவோதமாகின்ற சாட்சிக்காரரும் மறுபடியுமவர்கள் விவோசல்களின் சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகிறார்களென்று பாரங்கள். இப்படிப்பட்ட வேளையில் எந்த அஞ்ஞானி வீட்டிலோரு சாத்வேற்றுமைவன் போனவோது அடிபட்டானென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்?

சாத்வேற்றுமைவர்கள் இவ்விதமாய்ச் செய்கையளவில் அஞ்ஞான்களுக்குள்ளே கிறிஸ்துநாதரை மறுதலித்து ஆண்டவன்ட்ட சாபத்துக்குளாகிறார்கள். எப்படியெனில், மனதருக்குமுன்னே என்னமறுதலிக்கிறவன் நானு! தேவதூதர்களுக்கு முன்பாக மறுதலிப்பேன். தன் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டெண்ணப் பின்செல்லாதவன் எனக்குப்பாத்தானல்லவேன்று கிறிஸ்துநாதர் திருவளம்பற்றுகிறார். ஏகசத்திய நித்தியகடவுளின் பரிபூரண இலட்சணத்தையப்பற்றிப் பூருவகல்பத்தில் இஸ்ரவேலோருவர்கள் தங்களைச்சுற்றிச் சுருபாநாதவனையப் பண்ணைவந்த சாத்வணத்துச் சாட்சிக்காராயிருந்ததுபோல, கிறிஸ்தவர்களும் இக்காலத்திலுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் நடுவில்

ற் கடவுளுக்குள் அவர் தீர்த்துக்கொடுத்ததாகச் சாட்சிக்காராய் நிற்கிறார்கள். ஆண்டவன் சொல்வதாவது, நீங்கள் என்சாட்சிக்காரர். நானொருவர்மாத் திமே கர்த்தர். என்னைத்தவிர வேறொரு இடச்சு கில்லா, என்கிறார். சாதிக்கிறவர்கள் சாதிவந்தியாசம் பார்ப்பதால் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அஞ்ஞானிகளுக்கும் இடையே தூங்குகிறார்களென்று சொல்லலாம். அவர்களுக்குருத்தில் நாசவகாரணணியருடைய பாத்திரத்திலும் பசாசுகளுடைய பாத்திரத்திலும் பானம் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களிருந்திருந்தாருடனுஞ் சம்பந்தமாயிருக்கிறார்கள். இப்படியே அவர்கள் இரண்டுவினவுகளால் குந்தித்தந்திப்பதால் இரண்டு பேரிய போல்லாப்பைச் செய்கிறார்கள். எவ்விதமாயெனில், அவர்கள் செய்கையளவில், கிறிஸ்துநாதர் தங்கள் சீவசாட்சிக்கு ஏககர்த்தால்லவேன்று மறுதலிக்கிறதும், அஞ்ஞானிகளுக்கு முன்னே நிர்ப்பந்தமான இடறுகட்டைகளைப் போடுகிறார்கள். பூருவகிறிஸ்தவர்களோ அஞ்ஞானமென்று காணப்பட்டவைகள் யாவோ அவைகளனைத்தையுந் தீண்டாமலும் தீரும்பிப்பாாமலும் நுந்நார்கள். அவர்கள் முன்னிருந்த அஞ்ஞானிகள் முன்னின்று மகாபரிதாபத்துடனும் மனநோர்மையுடனும் இரக்க பதக்கத்துடனும் பேசி அஞ்ஞான அருவருப்புக்களுக்காக அவர்கள் பேரிற் பரிதாபங்கொண்ட காணத்தினால் கிறிஸ்தவர்களையே அவர்கள் அகோமாய் முன்வுகொண்டார்கள். தற்கால அஞ்ஞானிகள் தைரியமற்றும் குளிர்த்துமையான கிறிஸ்துமர்க்கத்தைக் காண்பதோமறுது, இங்கச் சாதிக்கிறவர்கள் செய்கிறதிலும் பேசுகிறதிலும் யாதாமொரு நேர்மை மன உண்மையில்லையென்றுணர்ந்து சொல்லுகிறதில்லையா? கிறிஸ்துவின் பட்சத்தில் இவ்விதமான பரிதாபமனநேர்மையும் இல்லாததினாலும், அஞ்ஞானமானவர்களுக்கு வினோதமாயவர்களைப்போல மகா துறைவானதினாலும், அஞ்ஞானிகளோ ஊர்க்கிறிஸ்தவர்களைப் பார்த்து, அவர்களுடைய நயத்துக்காகக் கிறிஸ்தவர்களானார்கள் என்று துறைகூறுகிறார்கள்.

ஆனாலும், யூதருக்கு யூதவண்போலவும், நியாயப்பிபாணமெனத்தீர்ந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு நியாயப்பிபாணமெனத்தீர்த்த கிறிஸ்தவவண்போலவும் எல்லாவழிகளையிலுஞ் சீலவா இரட்சிக்கும்படிக்கு நானெல்லாருக்காகவும் எல்லாமானேனென்று பவுல் சொன்னதைத் தங்களுக்கு முன்மாதிரியாகக் கொண்டிப்படிச் செய்கிறோமென்றவர்கள் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கும். அப்படியவர்கள் சொல்ல நியாயமில்லை. இதற்குமத்தி மிகவேற்றுமையுண்டு. தேசாசாரம் சாதிக்கிறவர்களோ, பவுலென்பவர் ஆண்டிக்கவா வென்றோகொள்ளத் தென்படித்தகனியத்தில் மற்றுந் தப்பிதாமனவைகளைச் செய்தோனென்று காட்டக்கூடியவர்களாயிருக்க வேண்டும். அவர்களெவ்விதத்திலும் காட்டமாட்டார்கள். ஏனென்றால், ஞானஸ்நானத்திற்காகப் பண்ணுவதைச் சுன்னத்தானது இரட்சிப்புக்கவசாமென்றெண்ணின் சீலர் சுன்னத்துப்பண்ணிவந்தார்கள். சலிசேஷபோதவணக்கியாதாமொரு பழநுண்டாகாபடிக்குப் பவுலென்பவர் தமது சகோதானாகிய பேதுருவையுமற்றும் விசுவாசிகளான யூதரையும் கண்டித்திலே மெத்து முந்திக்கொண்டவாயிருந்தார். சாதிவந்தியாசம் பார்ப்பதால், நன்மைக்கென்று தீர்ந்த போல்லாப்பைச் செய்கிறார்கள். நான் நம்முடைய கருத்தாகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவின் சிலுவையைக் குறித்தேயல்லாமல் வேறொன்றைக் குறித்தும்மென்மைபாண்டாதிருப்பேனாக. அவராலுலகமெனக்குச் சிலுவையிலுறையுண்டிருக்கிறது, நாணுலகத்திற்குப்படியே இருக்கிறேன் என்பதே பவுல் மென்மையுஞ் சொல்லிய வார்த்தையாயிருக்கின்றது. ஆனாலும் சாதிக்கிறவர்களோ கிறிஸ்துநாதர் ஜம் அவர் சிலுவையிலும் மென்மைபாண்டியாமாய் சாதியைப்பற்றித் தேசாசார வித்தியாசத்தில் மென்மைபாண்டியிருப்பதால் கிறிஸ்துநாதருக்கு வினோதமாகவும், அவருடைய முழுத்தேகத்திற்கு வினோதமாகவும், இவ்வுச்சபைக்கு வினோதமாகவும், ஆம் அஞ்ஞானிகளுக்கு வினோதமாகவும் பயங்கமான பாவத்தைச்செய்து அதனிமித்தம் கொடிய குற்றவாளிகளாயிருக்கிறார்கள். பவுலென்பவரோ யூதருக்குத்த அல்லது அஞ்ஞானிகளுக்குத்த யாதோருகோட்பாடுகள் கிறிஸ்தவசபையில் வழங்குகிறதற்குத்தவல் விசுவாசிகள் அத்தகை கைக்கொள்ளுகிறதற்காகத்தல் இடங்கொடுத்திருக்கிறதைக் காணோம். அல்லவா யாதோரு செய்கைகள் அல்லவோ செய்கிறதிலுங்கள் கிறிஸ்துமர்க்கத்தின் பிதானபோதவணகளைத் தாக்கியிரிநுக்கக்கண்டகாலத்திலும் அவாவைகளுக்கிடங்கோ தேதிருக்கவுங் காண்கிலோம். பின்ன, இவ்வுர்க்கிறிஸ்தவர்கள் எவ்வளவு தூரத்துக்குச் சகலவேற்றுமைகளையுந் தள்ளிவிட்டு அத்திருவினோதமாகச் சாட்சிப்பகர்ந்து, முலத்திலே சுத்தத்திற்கு மற்றும் அஞ்ஞானமானதும் மேற்கூறப்பட்ட சுன்னத்திற்கு மற்றும் வித்தியாசமானதும், மன்தன் தன் சொல்லாதயோச

னயினுல்லுண்டாகிய போதவணகளிலுங் கட்டவளக எல்லாமென்றிருக்கிறதான சாதிவந்தியாசத்தைப் பழக்கிறதற்குப் பிரயாசப்பட வேண்டியதென்று பாருங்கள்.

சாதிவந்தியாச மென்னும்படி குப்பாயத்தைக் களற்றினுலன்றி மற்றும்படி இந்நாட்டிலுலதாபித்த இச்சபையானது தூங்குகின்ற சாட்சிக்கோடுக்குச் சபையாகவோமாட்டே. ஒவ்வொரு அஞ்ஞான நேரியையும், கற்பனையையும், செய்கிறத்யத்தையும், பிதானமாய், சுருபாநாதவையுடன் சம்பந்தமாயும், இந்நாட்டிலே விக்காகாநாதவையென்னு மாளிகையை ஒருமறையோடே இடித்துத் தகர்த்தாலன்றி மற்றும்படியாதோன்றுஞ் செய்யப்பட்டக்கூடாமற் கருத்தாவுக்குத் கிறிஸ்துநாதருக்கும் மற்றுமெதிராயிருக்கிறதான சாதிநேரியை முட்டித்தாக்கித் தகர்க்கு சபையானது தன் சுயகோலத்தைக் கொள்ளுமவையும் சாதி யானது கட்டுண்டைப்பட்டு இருக்கவேண்டியது. இங்குக் கிறிஸ்தவனொருவன் சாதிவந்தியாசத்தைக் கைக்கொண்டவருகிற காலம்வரைக்கும், அவன் அக்கியானிகள் பார்வைக்குத் தானொரு கிறிஸ்தவனென்று காட்டுகிறதற்கு நிலபாமானதும் அசைவற்றதும் ஓர்முத்திரை அவன்மீடில்லாததினால், அவன் அஞ்ஞானத்தின் முக்கியமான பததிகவா ஆட்சேபியாதிருக்கப்பண்ணுகிறார்.

கடைசியாக, தேசாசார வேற்றுமையென்றதாகச் சாதிப்பதற்கு இவ்வுர்க்கிறிஸ்தவனொருவன் சலிசேஷபோதகாரோவர்ச் செய்யவேண்டிய பண்விடைகளைச் சரியாய்ச் செய்துகொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால் அது அவருடைய தேவனுய்யத்தைச் சிக்குப்படுத்திப் பரிசுத்தாவியின் சகல வாப்பிசாதத்தின்மீடான சத்தியைத் தடைப்படுத்துகது. அஞ்ஞானிகளுக்குத் சகலவித வைதீக நியமிட்டைகளைச் செய்யும் புரோகித்துவமற்றும் பிாமணருக்குள்ளே அடங்கிப்போயிற்று. சாதிவந்தியாசம்பார்க்கும் ஊர்க்கிறிஸ்தவர்களும் அந்நிலையையே பின்பற்றி நடக்கப்பண்ணவேண்டியது. சாதாரியமளவில் ஒரு பறையன் சகலவித உறுதியாயும் வைராக்ஷியத்துடனும் பிசங்கம் பண்ணத்தக்க வாப்பிசாதத்தை அடைந்திருக்கும், அவன் மேல்சாதியாருடன் சமமாயுருக்காரந்திருப்பதேப்படி? அல்லது அவர்கள் கீழேயிருக்க அவன் மேலேநின்ற பிசங்கம் பண்ணுவதேப்படி? சலிசேஷத்தின் பேரியகாரியங்களை அவன் அவர்களுக்குப் போதிப்பதேப்படி? ஆண்டவருடைய தேகத்திற்கும் உதாத்திற்கும் அடையாளமாகிய அப்பத்தையும் பானத்தையும் அவன் கையிலிருந்து அவர்கள் வாங்கிப் புசித்துக் துடிப்பதேப்படி? அவன் தான் சாதித்திருக்குச் சபையாருடன் ஐக்கமாக அவர்கள் விட்டுக்குப் போக்குவாத்துப்பண்ணி, அவர்கள் பின்னாருக்குப் பட்சத்தைக்காட்டி, உபத்திவப்புகிறவர்களுக்காகப் பாதுபாப்பட்டு அவரவர்க்குண்டான துறைகளையும் விவாதங்களையும் விசாரித்துத் தீர்வைபண்ணின் நடப்பதேப்படி? அவர்கள் சாதியை விடாதுபிடியாய்ப் பின்பற்றினதுண்டானால் மேற்கூறப்பட்ட கடைமைகளில் உள்ளவென்துதல் செய்யவளமில்லை. அது குருவுக்குத் சீஷருக்குமுண்டான சகோதானேசத்தை அரித்தேறிந்துபோடும். ஆண்டவன் துராகக் கனமபண்ணுகிறாரோ அவர்கள் அவரைத் தேசாசார சாதிவந்தியாசத்தார் கனவினப் படுத்துகிறார்கள்.

நாங்கள் சாதிவந்தியாசம் பாாதிருந்தால் எங்களுக்கு உத்தியோகக்கிடையாது. ஆனதால் வறுமையுஞ் சிறுமையுந் நேரிடுமென்றோ நியாயத்தைச் சொன்னால், அநியாயத்தானே இவர்கள் உலகாசாபாசங்களில் மருந்கொண்டவர்களென்பதற்குத் தீர்க்கமான அத்தாட்சியாகது. அப்படியானால், அவர்கள் பிலிப்பியாநாட்டிற் பவுலுவையுடைய போதவையினுற் கிறிஸ்துமர்க்கத்திற்குச் சேர்ந்த சனங்களுடைய நிலையப்பற்றியவர்களாய் இருக்கிறார்கள் அவர்கள் பேரிற் பவுலென்பவர் கண்ணீர்விட்டுக் கசந்தழுதார். எப்படியெனில், அனேகர் கிறிஸ்துவின் சிலுவைக்குப் பணைஞாய் நடக்கிறார்கள் அவர்களைக்குறித்து முன்னே உங்களுக்கு அனேகந்தாது சொன்னேன். இப்பொழுது அழகுதோலேயும் அப்படிச் சொல்லுகிறேன். அவர்களுடைய முடிவு அழிவு. அவர்களுடைய தேவன் வாயிர். அவர்களுடைய மக்கை அவர்கள் இலட்சையிலிருக்கின்றது. பூமிக்குரியவைகளைச் சந்திக்கிறாருளென்பதே. இவ்வுலகாசாபாசங்களைப் பகைக்கும்படி காட்டிய வசனங்களாகிய “முதன்முதற் பாபானுடைய இராக்சியத்தையும் அவருடைய நீதியையுந் தேடுங்கள்” — “உலகத்தையாததல் அந்நிலங்கிய பாரனாயாததல் நெசியானையுங்கள்” — “நீங்கள் பாபானுடைய உலகபொருள்க்கும் அடிமைசெய்யமாட்டீர்கள்” — என்ற வசனங்களை யுத்திசுமார்த்தியமுள்ள அஞ்ஞான யோருவனேடுத்துச் சாதிக்கிறிஸ்தவனுக்குக் காட்டி அத்துடன் மோசே, பவுலென்பவர்களின் முன்மாதிரியையு

ங் காட்டினதுண்டானால், சாதிக்கிறிஸ்தவன் அவனுக்கேவ்விதமாய்ப் பித்தியுத்தாம் பகர்வான்? சிலுவையின் இடறுவுக்கு விலக்ககொள்ளவும், கோவானமேற் துத்தியோகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் வேண்டுமென்ற இவ்வினாடு நோக்கத்தை யுமிட்டுச் சாதிப்பேதம்பார்க்கிறோமென்று சொல்லானையோழிய வேறென்ன நியாயத்தைச் சொல்வான்?

ஆனாலும், நாங்கள் சாதிவந்தியாசம் பாாதுபோனால் கோவானமேற்குத்தியோகத்தை இழந்துபோவோம். அத்தால் வறுமையுஞ் சிறுமையுந் நேரிடுமென்றவர்கள் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கும். அப்படியானுற் பூருவகிறிஸ்தவர்கள் இவ்விதமாய் முறையிடக்கானோம். பெந்துக்கோஸ்துநாசின மனத்திருமினழவாயிம்பேரிலார் தாங்கள் யூதமத்தத்தைவிட்டால் தங்களுக்கு வறுமையுஞ் சிறுமையுந் நேரிடுமென்று துறைகூறுகிறார்கள்? சகலஐசவரிய வான்களுடைய ஐசவரிய சம்பத்துமற்றும் சகலர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும்படியாக ஆண்டவன் அவர்கள் இருதயத்தைத் தீற்றி வறியவர்களைத் தாபரிக்கப் பண்ணினாரென்பது நமக்குத்தேரியும். ஊர்ப்பிறந்த சாதிக்கிறிஸ்தவர்கள் பழையேற்பாட்டிற் கூறப்பட்ட மகாத்துமகளைப்போல ஆண்டவனும்தீற்றிகாத்த தங்கள் சீவணம் பாணத்திற்கேதுவாக்கினதுமன்றி, இரண்டாய்ப் பிழக்கப்பட்டும், சோதிக்கப்பட்டும், கட்டத்தினுற் கொல்லப்பட்டும், கிறிஸ்துவைப்பற்றிய அறிவின் மென்மைக்காகச் சகலமும் நடமென்று எண்ணப்பட்டுமிருந்தாலும், ஆண்டவன் அவர்களுக்கு இக்கட்டின் காலத்திலே உதவிசெய்து அவர்களை ஒரு மென்மையான சபையாக்கிச் சத்துருக்களக்கேலித்து வேற்றிக்கொடிபிடித்த துணைகளைப்போல, அஞ்ஞானிகள் பார்த்துப் பயங்காமடையப் பண்ணுவார்.

இதுவரைக்கும் நாமெடுத்துக்காட்டிய நியாயங்களின்படி சாதிப்பேதமானது அதனியல்பில் மற்றும் அஞ்ஞானமாயும் இருந்துமென்னுந் தேகாபந்தத்துடன் சேர்ந்த சம்பந்தப்பொருளாயிருக்கின்றது. எந்தநாமம் தீர்ந்தாகச் சாதிப்பேதத்தை யார் பார்த்தாலும் அது தீர்ந்த பாவமாயிருக்கின்றதும்ன்றிச் சலிசேஷவர்த்தனைக்கு மற்றும் வினோதமாயிருக்கின்றது.

சலாபம்.

சாதிக்கலப்பு. அதியுத்தம தத்துவமகத்துவம்பொருந்திய கோவாண தேசாதிபதியவர்கள் யூரிமாரொன்றருவோர் பலசாதிகளிலுமிருந்து தெரிந்தேதேதோரும் க்கக்கலந்து நியாயம் விசாரணைபண்ண வேண்டுமென்றிறைக்குச் சிறிதாமாசங்களுக்கும்பண்ணிநித்தகட்டனா எதோசில முகாந்திரத்தினுற் பெலன்கொண்டு வழங்காதிருந்தும் அக்கட்டனா இங்குமாமாய் முதலாதேதி சலாபத்திற்குடிய சப்பிந்கோட்டிற் பெலன்கொள்ளவாரம்பித்தது. எப்படியெனில், கனையாப் பகுதியிலொருவரும் வேளாளர் பகுதியிலிருவரும் யூரிமாரொன்றும் நடுவாக நசமிக்கப்படவேண்டியிருந்ததால், அம்முலர்ல் முதலிண்ணுபேர் முதலியாரொன்றவரிசையையும் மற்றவர் முகாந்திரமென்ற வரிசையையும் பெற்றுச் சாதிவந்தியாசம் பாாமல் சந்தோஷத்துடன் முன்னேறிந்ந்து யூரிமாரொன்றும் வாக்குபிபாமாணிக்கத்தையுஞ் சொல்லியாசனத்திலுட்கார்ந்தார்கள். சிலபலவழக்குகள் விளங்கின பிற்பாடு, வேளாள முதலியாரொன்ற வரிசையைப் பெற்றவகோருவருக்குப் பதிலாக மிகவுமயாருதலத்திற் பிறந்தசோட்டியோருவராக நசமித்து மிச்சமான வழக்குகளை விளங்குகிறார்கள்.

கடிதகாரருக்கு.

றோமான்மத்தப்பறைகளை எடுத்துக்காட்டிய மதுரைச்சாஸ்திரப்பள்ளிககூட மாணுக்கரில் ஒருவராகிய எ. பி. யோசேப்பென்பவருடைய கடிதத்தைத் தாக்கையிற் பதிக்கச் சமபலித்தால், தாக்கைப்பத்திரத்தை வாசித்துக் கத்தோலிக்கரிலேனேகர் தங்கள் மத்திலேனேகத் தப்பறைத்தாங்களே திக்காம பண்ணுவதால் நாங்கள் தங்களுக்கு அநிதந் செய்தோமென்று துறைகூறுவார்கள். ஆனாலும் யோசேப்பென்பவர் தம கடிதத்திற் காட்டிய பதங்களெல்லாஞ் சிறிதுவேளை கத்தோலிக்கச் சவாமிமாரார் பியேக்கிப்பட்டுத்தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

“சத்தியவேதப்பிரியன்” என்பவர் திண்டுக்கல்லிலிருந்து வாவித்த கடிதத்துக்குத்தாமாவது. — உரைகற்பத்திரிகையின்கண்ணோற்றியவிசையசந்தாமென்பவனுக்குமாயுங்கண்ணுளனுக்கு வாறாயுமிரீரெழுதின கடிதத்தைப் பிசார்த்தசெய்யில் அது இருவரத்திற்குக் கோபத்தைமுட்டப்பார்க்கும். ஒருநாய் தனியே நின்ற வேதநோமாகக் குலக்கிறதில்லை. மறுநாய்களுடன் கூடி ஒருமிக்கக் குலத்தால் அது அயலவர்களுக்கு மெத்தத் தோந்தையாயிருக்கும்.

